

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

GECOMBINEERDE UITGAVE
MEI-JUNI 1980

**OP DE DREMPEL
VAN EEN
KERNORLOG**

**WELKE WEG
ZULLEN DE VS
NU INSLAAN?**

INFLATIE

**DE NIEUWSTE
BEDREIGING —
VERSPREIDING
VAN
KERNWAPENS**

**JOEGOSLAVIË
NA TITO**

de
ECHE WAAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 5

mei-juni 1980

ARTIKELLEN

Op de drempel van een kernoorlog	2
Joegoslavië zonder Tito	4
Wat is er met ons weer aan de hand?	8
De nieuwste bedreiging — verspreiding van kernwapens	12
Hoe inflatie uw bestaan aantast — en hoe er een eind aan zal komen	15
Tot welke godsdienst zal de wereld zich uiteindelijk bekeren?	19
Deel 2: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Kort gezegd	22

BIJ ONZE OMSLAG

Ruim 30 jaar heeft Joegoslavië onder de vastberaden leiding van Josip Broz Tito een eigen onafhankelijk communistische koers gevaren. Het langverwachte en onzekere post-Tito tijdperk is aangebroken. In welke richting zal het land zich ontwikkelen? Voor het antwoord kunt u het artikel lezen dat op pagina 4 van dit nummer begint.

Illustratie door Steven Peterson

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Engeland
AL2 2EG

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Adjunct-hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Senior-redacteurs:

Jon Hill, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Assistent-redacteurs:

Scott Ashley, Sheila Graham, John Halford, Rod Matthews, Richard H. Sedliacik, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Elbert Atlas, Robert A. Ginsky, Lester L. Grabbe, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Brian W. Knowles, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Robert C. Smith

Kopijredacteurs:

Peter Moore, Clayton Steep

Vormgeving:

Randall Cole, Ronald F. Grove, Michael Hale, Gene L. Tikasingh

Fotoarchief:

Hal Finch

Nieuwsbureau:

Hoofd: Gene H. Hogberg; *Medewerkers:* Janet Abbott, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Alfred Hennig, Kim Stone

Uitgeverij: *Hoofd distributie en productie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* Carol Riemen

Financieel beleid:

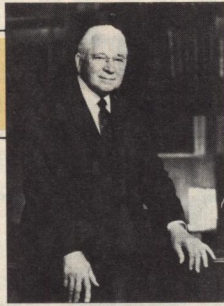
Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Dean Wilson; *Geneve, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

Welke weg zullen de VS nu inslaan?

De wereld staat op het ogenblik op de rand van een beslissende kernoorlog. Tot nu toe is er nog nooit een kernoorlog geweest. Begrijpt u de ernst van de toestand waarin de wereld op dit moment verkeert?

De leiders van de wereld zijn zich allen bewust van de mogelijkheid dat een kernoorlog tussen de VS en Rusland de gehele mensheid van de aarde weg zal vagen. Dat betekent het einde van het menselijk bestaan.

Waar staat de wereld op het moment waarop ik dit schrijf — 1 februari 1980?

Al meer dan 90 dagen zijn de VS nu zo sterk in beslag genomen door de ongelukkige situatie van de 50 gijzelaars in Iran, dat de regering zich niet gerealiseerd heeft dat het grotere gevaar al die tijd de Sovjetunie is geweest. En natuurlijk is het werkelijke gevaar iets anders, iets waarvan de politici in Washington zich niet bewust zijn. Toch is het nu in opmars.

President Carter waarschuwde de Sovjetunie tegen de invasie in Afghanistan. Hij belde de heer Brezjnev persoonlijk rechtstreeks over de gevarenlijn — de z.g. hot line. Maar Brezjnev beschouwt de heer Carter als een zwakke president, die toch niets terug zou doen. En de Sovjettroepen stroomden met vele tienduizenden Afghanistan binnen.

Nu begon Carter iets te doen. Hij stelde een graanembargo tegen Rusland in. Hij dreigde de Olympische Spelen te boycotten die deze zomer in Moskou zullen worden gehouden. Voor de Russen zijn deze spelen een groots opgezet overheidsproject. Alle andere landen mogen alleen maar amateur-atleten inschrijven. In Rusland volgt men een ander systeem. De regering regelt er alles, zelfs de atletiek. Hoewel de Sovjets hun atleten amateurs noemen, zijn zij in feite in regeringsdienst en dus in werkelijkheid professionals. Vervolgens stelde Carter een uiterste termijn voor de eventuele boycot van de spelen: 20 februari. Zelfs de Amerikaanse Atletiek Unie hechtte er haar goedkeuring aan.

Washington slaagde erin een tegen Rusland gerichte resolutie door de Verenigde Naties te krijgen. Maar de Russen lachen om dat loze gebaar. De enige taal die zij

verstaan is die van militaire gelijkwaardigheid of overmacht. Sancties, resoluties, zij lachen erom.

Maar nu heeft de heer Carter verklaard dat een penetratie van de Sovjetstrijdkrachten naar de Perzische Golf oorlog betekent.

Wacht eens eventjes! Brezjnev en zijn kameraden in het Kremlin moeten zich daar nodig eens op bezinnen. Maar datzelfde geldt voor de Carter-regering.

1) De VS willen helemaal geen kernoorlog met Rusland. En Rusland wil geen kernoorlog met Amerika. Ze zouden elkaar vernietigen.

2) De VS beschikken niet over de nodige militaire vermogens om de Sovjetunie met conventionele middelen zo ver van huis in haar achtertuin — de Perzische Golf — te bestrijden. De Amerikaanse strijdkrachten zouden dit gevecht ofwel verliezen, ofwel gedwongen worden de strijd om te zetten in een kernoorlog. Dat weet het Kremlin natuurlijk ook.

3) President Carter heeft een streep getrokken. Als de Sovjetunie die overschrijdt, betekent dat oorlog. (Of een volledig gezichtsverlies voor de VS en een teloorlopen van hun laatste prestige in de wereld.) Wat zullen de Russen nu doen? Zij zijn aan zet. Zullen zij tot de conclusie komen dat de heer Carter te zwak is om zijn oorlogsdreiging waar te maken en zullen zij dus vrolijk verder gaan — en er zonder kleerscheuren afkomen? Ik geloof er niets van. Ik meen dat dit een gok is die het Kremlin niet zal aandurven. Ik denk, zoals ik eerder schreef, dat de Russische beer zijn tempo zal matigen om intussen rustig door te gaan met het waterdicht maken en voltooiën van zijn interventie in Afghanistan, en misschien zelfs wat troepen terug te trekken om zich intussen gereed te houden voor een invasie van Joegoslavië, Duitsland, Oostenrijk of Frankrijk, als dreigmiddel in een verhevigde zenuwenoorlog.

Intussen is nu de belangrijkste overweging wat er momenteel in Europa gebeurt.

De president heeft twee hoge afgezanten naar Europa gezonden om te proberen de NAVO-leden over te halen tot het Amerikaanse standpunt — een boycot van de Olympische Spelen en een (Zie verder pagina 28)

Op de drempel van een KERNNOORLOG

door Herbert W. Armstrong

Slechts weinig mensen schijnen zich ervan bewust te zijn. Maar toen president Carter onlangs zei dat de toestand met Rusland ernstiger is dan ooit sinds de Tweede Wereldoorlog, had hij het niet gematigder kunnen uitdrukken.

In feite staan wij op de drempel van de Derde—nucleaire—Wereldoorlog. Die zal niet uitbreken, maar laat mij u de situatie uitleggen waarin de VS door het geklungel van hun regering zijn geraakt.

Het is volkomen duidelijk dat president Carter nooit iets heeft begrepen van de Russische communistische filosofie en uitgangspunten. Het gehele Sovjetdenken berust op dit uitgangspunt. Het is de plek waar hun „camera” staat opgesteld. Zij zien de dingen niet zoals wij ze zien. Zij denken niet hetzelfde als wij.

Laat mij u de zaken kort recapitulieren. Ik heb u eerder verteld dat ik meer dan 50 jaar geleden zorgvuldig een zogenaamde „thuis cursus” in de filosofie en de gedachtengang van het communisme volgde. Waarom was die wel voor mij verkrijgbaar, en niet voor een man die later president zou worden?

Het begon allemaal met twee mannen, Karl Marx en Friedrich Engels. Beiden waren Duitse staatsburgers. Net zoals ik zagen zij dat zowel de regeringen van deze wereld als de economische systemen de dingen verkeerd aanpakten. Maar zij hadden geen werkelijke kennis van God—zij broedden een atheïstische samenleving uit — en zij hadden niet het begrip van de bijbel zoals God mij dat gegeven heeft.

Hun „camera” was ingesteld om de wereld waar te nemen zoals de

mensen die ziet. Zij konden veel onderscheiden dat verkeerd was. Maar hun camera was niet ingesteld op God, en zij bleven onkundig van Gods antwoorden op de euvelen van deze wereld.

En dus hadden zij, zoals gewoonlijk wanneer het menselijk denken losgemaakt wordt van God, een verwrongen visie. Zij stelden zich een communistische wereld voor. Zij zagen dat de godsdiensten van de wereld „opium voor het volk” waren, en dus zagen zij geestelijk niet verder dan afschaffing van de godsdienst en probeerden zij niet de ware God te ontdekken en zijn leer te volgen.

Toen verscheen Wladimir Lenin op het toneel, een Russische staatsburger die de atheïstische ideeën van Marx en Engels enthousiast en zelfs fanatiek had bestudeerd en aanvaard. Lenin zette deze theoretische filosofieën om in een praktische nieuwe vorm van regering, waarbij privé-eigendom werd afgeschaft — alles zou eigendom van de staat worden (met het Politburo aan het roer) — en de godsdienst werd uitgerangeerd. Om dergelijke ingrijpende veranderingen tot stand te brengen, was het beslist noodzakelijk een campagne voor openbare volksofvoeding te voeren. Het volk moest er door opvoeding toe worden gebracht zowel zijn bezittingen als zijn godsdienst op te geven — de twee dingen die het het naast aan het hart lagen.

Men moet erkennen dat Wladimir Lenin over de kwaliteiten van grootheid (niet van heiligheid, die hij verafschuwde) en van rechtvaardigheidsgevoel beschikte. Het was tijdens de Eerste Wereldoorlog, in 1917, dat Lenin zijn fanatiek toege-

wijde groepje aanhangers leidde, waaronder aanvankelijk Jozef Stalin en Leon Trotsky. De laatste werd afvallig en nam de wijk naar Zuid-Amerika.

Het begon allemaal met een kleine kern, bestaande uit de oorspronkelijke oprichters van de communistische partij.

Lenins idee was niet alleen de geesten te veroveren — d.w.z. de zakportefeuilles en de harten van het Russische volk — maar die van de hele wereld.

Daar Jezus Christus bij zijn nu spoedig ophanden zijnde komst de wereldregering op zich zal nemen, bewoog Satan mensen van de menselijke grootheid van Marx en Lenin ertoe, een poging te doen Christus voor te zijn.

Daarom werd de communistische partij gevormd — niet slechts als de enige in Rusland toegelaten politieke partij, maar als een internationale partij die in alle landen actief moest zijn.

Voor de Tweede Wereldoorlog maakte de communistische partij in de VS snelle vorderingen. Zij begon de Amerikaanse colleges en universiteiten te infiltreren. Als zij onze professoren niet kon „beker”en”, concentreerde zij zich op de studenten die later leraren zouden worden. Zo recruteerde zij leraren, die haar doctrine over de gehele VS moesten verbreiden.

En denk maar niet dat zij landen zoals Groot-Britannië, Frankrijk, Italië, Spanje en Portugal over het hoofd zagen, om niet te spreken van Duitsland waar de communistische idee het eerst werd uitgebraaid. Ook zaaiden zij het zaad in China, maar

zij lieten het aan de Chinese communisten zoals Mao Tse-toeng, Tsjoe En-lai en de huidige vicevoorzitter Tan Zhen-lin over om een Chinese communistische partij te organiseren en twee van de grootste drie naties op aarde onder het communisme te brengen. Maar het Chinese communisme is anders, en vicepresident Tan zei mij dat het de Russen zijn die van het oorspronkelijke, zuivere communisme afgeweken zijn. Wat niet wegneemt dat je in Peking, afgezien van het standbeeld van wijlen Mao, ook een heel groot standbeeld van Lenin aantreft. Het communisme heeft ook op ruime schaal ingang gevonden in Zuidoost-Azië. Zij waren er bijna in geslaagd zowel in Singapore als in Indonesië (met op vier na de grootste bevolking van de wereld) de macht over te nemen. Het is nog slechts weinige jaren geleden dat Indonesië ternauwernood aan het communisme ontsnapte.

Het einddoel is de hele wereld onder communistische heerschappij te brengen. De Russen geven toe dat de toestanden in hun land nog niet volmaakt zijn, maar zij zijn tot het inzicht gekomen dat de werkelijke voordelen van het communisme niet kunnen worden behaald en genoten eer de hele wereld communistisch is.

Wat nu de Russische communistische strategie betreft, zij geven toe dat zij niet alle kapitalistische naties kunnen veroveren zonder een laatste, tot de bodem gaande militaire oorlog. Maar het is voor hen de laatste toevlucht — en tevens de voornaamste reden waarom zij de militaire sterkte van de Sovjetunie op het hoogste, of het op een na hoogste peil van de wereld willen houden.

Hun eerste benadering is echter de opvoeding. Het gaat daarbij niet alleen om de opvoeding tot communisme. Het is in de eerste plaats de bedoeling de kwalijke kanten van andere systemen (en dat zijn er inderdaad nogal wat) erin te hameren. In de tweede plaats komen dan de voordelen van het communisme.

Dan volgt de guerrilla-oorlogvoering. Die werd voor het eerst toegepast in Zuid-Vietnam, en de Amerikaanse strijdkrachten, die er niet in getraind waren, waren geen partij voor die soort oorlog. De Amerikanen wonnen dan ook niet, maar trokken

zich terug. De communisten namen datgene in bezit, voor het behoud waarvan Amerikaanse soldaten hadden gevochten en waren gestorven. Ik vraag me af wanneer Amerika zal ontwaken.

Het doel heiligt de middelen behoort tot de communistische leerstellingen die ik al 50 jaar geleden in de schriftelijke cursus van de Amerikaanse communistische partij las. De communisten leren dan ook te liegen, onjuiste voorstellingen te wekken, onder ede onwaarheid te spreken en van elk voorwendsel of elke misleiding gebruik te maken om het gewenste voordeel te behalen.

U zou verbaasd zijn als u zou weten hoeveel Russische communisten als volledige spionnen fungeren in het gebouw van de Verenigde Naties in New York. Of, wat dat betreft, zelfs als volledige carrière-diplomaten bij het ministerie van Buitenlandse Zaken in Washington. De man die mij in 1945 voor de oprichtingsvergadering van de VN in San Francisco mijn perskaart verstrekte en die een leidende functie had bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, moest later als communistisch agent terechtstaan.

Tot zover deze korte schets van geschiedenis en methoden van het communisme.

Maar wat nu? In hoeverre zitten wij op een hele stapel rokende waterstofbommen?

Eerst stelde president Carter een graanembargo tegen de Russen in. Natuurlijk deed dat een beetje pijn, maar de Russen verwachtten zoiets en kwamen tot de conclusie dat dit niet tegen de voordelen van hun acties opwoog. Vervolgens heeft hij een feitelijke boycot afgekondigd van de Olympische Spelen die deze zomer in Moskou zullen worden gehouden. Ook dat deed wel wat pijn, maar zoals ik eerder zei, accepteerden de Russen ook dit als een berekend risico. In de Verenigde Naties werd een tegen hen gerichte resolutie aangenomen. Maar zij meenden dat de inzet hoog genoeg was om ook dit over zich heen de laten komen. En nu hebben ook de olierijke Arabische naties een resolutie tegen hen aangenomen. Maar ik kan de heer Breznev met een glimlach horen vragen: „Over hoeveel divisies beschikken die Arabische landen eigenlijk?”

Maar waar het gevaar in schuilt, is dit: president Carter heeft nu verklaard dat de Perzische Golf een Amerikaans levensbelang vertegenwoordigt. Zelfs heeft hij met militair ingrijpen bedreigd als de Russen dit belang schenden door op te rukken naar de Perzische Golf.

Kijk nu eens op de kaart. De meeste olie-producerende Arabische landen exporteren hun olie via de Perzische Golf. Wie de Perzische Golf beheerst, beheerst de olie van de wereld.

Er staan hier zeer grote belangen op het spel. En het Kremlin weet het. Tot hoever zal het blijven gokken?

Kijk naar het verleden. Onder president Kennedy zetten de VS hun strijdkrachten in om Cuba te blokkeren. Moskou wist dat dat nog maar de eerste stap was. Een president die dat aandurfde, was bereid verder te gaan als de Russen de Amerikaanse blokkadeschepen mochten aanvallen. En dat zou een oorlog in het door Amerika beheerste deel van de wereld betekend hebben.

Wat heb ik altijd gezegd? 1) De Russen willen nog geen totale kernoorlog met de VS. En dus kropen de Russen in hun schulp, want 2) zij zullen altijd terugdeinzen voor een even sterke of een sterkere militaire macht. Dat is de enige taal die zij verstaan.

Onlangs werd bij de Carter-regering bekend dat de Russen gewapende militairen hadden op Cuba. Carter gaf hen een waarschuwing — een soort tikje op de vingers. Zij glimlachten alleen maar en lieten hun troepen rustig op Cuba — waar ze nu nog zijn. En ook bij andere recente gelegenheden heeft Carter alleen maar gepraat, en niets gedaan.

U kunt ervan overtuigd zijn dat de Russen dit alles zorgvuldig afwegen. Als zij nu via Pakistan naar de Perzische Golf zouden oprukken, zouden de VS dan vechten? Eerlijk gezegd twijfel ik eraan. Als zij niet van kernwapenen gebruikmaken, kunnen zij het in geen enkele oorlog in de Perzische Golf tegen de Russen opnemen — het is hun achtertuin.

Maar als de Russen wel mochten oprukken, is de enige soort oorlog waarin Amerika hun evenknie is de totale kernoorlog. Als de mogelijk-
(Zie verder pagina 28)

JOEGOSLAVIË ZONDER TITO

Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog heeft één machtige leider de bonte samenstelling van deze Balkannatie bijeengehouden. Europa zou weleens aan de vooravond kunnen staan van een grootscheepse omwenteling in het post-Tito tijdperk.

door Gene H. Hogberg

Europa's laatste grote nationale leider uit de Tweede Wereldoorlog — Joegoslavië's Josip Broz Tito — heeft het politieke wereldtoneel verlaten.

Tito's 22 miljoen landgenoten zijn diep bezorgd, met name over de afloop van de Sovjetinvasie in Afghanistan.

Zal Moskou in het post-Tito tijdperk trachten het communistische, maar onafhankelijk communistische Joegoslavië terug te dwingen in haar Oosteuropese satellietenrijk, waaruit het in 1948 is verdreven? Zal

Belgrado in dit geval gedwongen worden bescherming tegen hernieuwde overweldiging door de Sovjetunie elders te zoeken, in het bijzonder in het Westen?

De wereld — en in het bijzonder West-Europa — wacht met spanning het antwoord op deze vragen af.

Tito was Joegoslavië

President Tito was een staatsman van wereldformaat, zeer gerespecteerd door zowel Oost als West. Als zodanig heeft hij Joegoslavië aanzien en een vooraanstaande positie verschaft die uitgaan boven wat het anders ten deel zou zijn gevallen, gezien zijn omvang en aardrijkskundige ligging. Bovenal was Tito echter

de „Vader” van de moderne Joegoslavische staat. Hij was haar voorname architect, alsook de garantie van haar onafhankelijkheid. Meer dan enig ander individu was hij verantwoordelijk voor het smeden van wat er aan gemeenschappelijk Joegoslavisch bewustzijn bestaat.

Door zijn energie heeft hij stabiliteit gebracht aan dat deel van de wereld — de Balkan — dat in de loop der geschiedenis aan grote instabiliteit onderhevig was. Hierdoor heeft heel zuidelijk Europa 35 jaar vrede gekend.

Een semi-officiële biografie van Tito — die schrijver dezes in 1975 te Belgrado heeft verkregen — vat Tito's centrale rol als volgt samen:

anti-fascistische verzetstroepen van de grond af opgebouwd. Met gebrek aan voedsel, uitrustingen en bewapening voor zijn „partizanen” ging Tito over tot een guerrilla-tactiek tegen de Duitse en Italiaanse bezetters en hun collaborateurs.

Door Tito's geniale strategie (hij werd in 1943 tot maarschalk van het Joegoslavische leger benoemd) isoleerden de partizanen op doeltreffende wijze 500.000 vijandelijke soldaten, waardoor zij Hitlers totale oorlogsinspanning ernstig verlamden.

Naderhand, in de eerste donkere dagen van de naoorlogse periode, bood Tito het hoofd aan de brute poging van de Sovjetleider Jozef Sta-

„De eeuwenoude droom van vele onzer politici, ideologen en hervormers van de nauw met elkaar verwante volken die het aaneengesloten gebied tussen Donau en Adriatische Zee bevolken, is verwezenlijkt... door Josip Broz Tito. Vandaar dat Tito ons allen is; Tito is Joegoslavië.”

Hij heeft Hitler en Stalin weerstaan

Tito was een man met enorme leiderscapaciteiten, zowel in militair als in politiek opzicht. Gedurende de Tweede Wereldoorlog heeft hij Joegoslavië's

lin om hem te verdrijven als hoofd van de Joegoslavische communistische partij.

President Tito is tot het communisme „bekeerd” toen hij gedurende de Eerste Wereldoorlog krijgsgevangene in Rusland was. (Hij was sergeant in het Oostenrijks-Hongaarse leger.) Hij werd gegrepen door het hevig bewogen getij van de bolsjewistische revolutie. Weer in eigen land, nam hij de naam Tito aan gedurende zijn tijd in de communistische ondergrondse tussen de twee wereldoorlogen.

Zowel tijdens als onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog bleef Tito volkomen trouw aan Moskou. De mannen in het Kremlin stelden echter nooit geheel en al vertrouwen in hem en zijn positie van held in Joegoslavië.

De breuk kwam in 1948. Stalin wilde Tito en zijn directe ondergeschikten door mannen vervangen die zich gewilliger onderwierpen aan zijn wensen, zoals die in de rest van Oost-Europa.

Stalins fout school in zijn mening dat het een betrekkelijk gemakkelijke zaak zou zijn zich van Tito te ontdoen. „Het zal genoeg zijn”, zei Stalin, „dat ik mijn pink beweeg en Tito zal niet meer bestaan. Hij zal vallen.” (Een Britse bron zei dat Stalin op zijn minst 30 pogingen heeft gedaan om Tito te laten vermoorden!)

De Sovjets stelden de Joegoslavische leiding op de proef. Stalin eiste dat de Joegoslaven samensmolten met het naburige pro-Russische Bulgarije om een nieuwe federatie te vormen, waarvan een Bulgaar de eerste minister zou worden. Tito wees het denkbeeld ronduit af. Zijn collega's en landgenoten schaarden zich achter hem.

De „onverbreekbare banden” die de Sovjetunie met Joegoslavië heetten te verbinden, werden hierdoor verbroken en de Joegoslavische partij werd uit de internationale communistische beweging gestoten.

Een onafhankelijke weg naar het socialisme

De kloof tussen Belgrado en Moskou werd halverwege de jaren 1950, na Stalins dood, gedeeltelijk gedicht. De nieuwe Sovjetleider Chroestsjov, die de aanvoerder van het anti-Stalinisme was, ging in 1955 naar Belgrado.

Hij maakte openlijk zijn verontschuldigheden voor Stalins vroegere optreden.

Maar de dingen zouden nooit meer als vroeger worden. De Joegoslaven waren een eindweegs gevorderd op hun eigen „onafhankelijke weg naar het socialisme”.

In de loop der jaren hebben de twee benaderingen van het communisme zich totaal verschillend ontwikkeld.

Voor de mannen van het Kremlin vormt de 'Joegoslavische weg' naar het socialisme, die zij aanduiden met „Titoïsme”, een slecht voorbeeld voor de rest van Oost-Europa. Bel-

Voor de mannen van het Kremlin vormt de Joegoslavische weg naar het socialisme, die zij aanduiden met „Titoïsme”, een slecht voorbeeld voor de rest van Oost-Europa.

grado's systeem van gedecentraliseerd, op winst gericht „arbeiderszelfbestuur” is in de ogen van het Kremlin pure ketterij, meer kapitalisme dan communisme (ofschoon de Joegoslavische staat nog eigenaar van alle ondernemingen is).

Het begrip zelfbestuur is volkomen in strijd met het Sovjetsysteem waarin alle beslissingen en richtlijnen vanuit Moskou worden gegeven. Onder zelfbestuur leiden de arbeidersraden van de fabriek iedere stap van de produktie. Het doel van iedere onderneming is het maken van winst — niet alleen het vervullen van de kwantitatieve produktiedoelinden. Verschillende staatsondernemingen concurreren zelfs met elkaar. Er wordt veel reclame gemaakt.

Uit politiek oogpunt betogen Joegoslavië's leiders dat er vele wegen

naar het communisme zijn. Iedere communistische partij, zo beweren zij, heeft niet slechts het recht onafhankelijk te zijn, maar ook haar maatschappij vorm te geven volgens haar eigen — niet Moskou's — interpretatie van de marxistisch-leninistische beginselen. Het „Titoïsme” heeft zich in het aangrenzende Roemenië verspreid; ook dit land stoot nogal eens zijn neus bij Moskou in veel politieke opzichten.

In zijn buitenlandse betrekkingen heeft Joegoslavië een neutrale koers gevolgd. President Tito was feitelijk een der stichters van de in 1961 begonnen beweging der niet-gebonden landen.

Niet-gebonden zijn bestond in hoofdzaak uit het onderhouden van de vriendschap met de tientallen landen van de Derde Wereld die op Washington noch op Moskou georiënteerd waren.

Grotendeels in dienst van de niet-gebondenheid werd Tito een van de meest bereisde staatslieden van de wereld, daar hij meer dan 100 landen bezocht. Een van zijn laatste reizen was echter van onplezierige aard. Ofschoon hij ziek was, vloog hij naar de conferentie van niet-gebonden landen die vorig jaar in Havana werd gehouden. Hij verijdelde daar Fidel Castro's poging om de niet-gebonden wereld weer op één lijn met Moskou te brengen.

De Joegoslaven zouden vechten

Wegens Joegoslavië's „slechte voorbeeld” heerst in vele kringen de mening dat de Sovjetunie eens een einde aan het Joegoslavische „experiment” moet maken.

De meeste politieke analytici geloven niet dat het Kremlin zich zou verstouten het post-Tito-Joegoslavië onmiddellijk binnen te vallen. Joegoslavië is geen gemakkelijke tegenstander. Tito, die zijn land een „on-neembare vesting” noemde, ontwikkelde een volledige nationale defensie. Voor de frontlinie heeft men de beschikking over het 270.000 man sterke Joegoslavische volksleger, versterkt door 500.000 reservisten.

Behalve dit beroepsleger wordt er als steun in de rug een nationale militie opgeleid van misschien niet minder dan vier miljoen mannen en vrouwen. De militie — „de nationale defensie van alle volken” genaamd

— is bedoeld om ten volle profijt te trekken van Joegoslavië's bergachtige terreingesteldheid en daarbij de tactiek van de partizanen uit de Tweede Wereldoorlog te gebruiken.

Door zijn geografie blijft Joegoslavië militair een kwetsbaar land. Belgrado is slechts ongeveer 100 km van de grens met Hongarije verwijderd. Aan deze grens heeft de Sovjetunie een enorme tankbrigade gelegerd. Joegoslavische defensiespecialisten worden echter door twee factoren aangemoedigd: ten eerste weten zowel zij als de Sovjets dat een inval in Joegoslavië de Derde Wereldoorlog zou betekenen. Dat is het laatste wat Moskou op dit ogenblik wenst. Ten tweede levert de Sovjetinvasie in Afghanistan Moskou veel meer problemen op dan aanvankelijk werd voorzien. Een inval in Joegoslavië, een veel sterkere vijand, is uitgesloten.

Joegoslavië's achilleshiel

Moskou kan beter een andere weg volgen om Joegoslavië klein te krijgen — die van ondermijning. Hier ligt een vruchtbare bodem ter bewerking, want Joegoslavië's grootste zwakte is zijn vatbaarheid voor binnenlandse verdeeldheid.

Joegoslavië (wat „Zuidslavische staat” betekent) dateert pas van 1918. Zijn ingewikkelde en kwetsbare federale kader omvat zes republieken, twee autonome gebieden, zes officiële nationaliteiten (plus verscheidene kleinere etnische groepen), drie grote godsdiensten — en zelfs twee alfabetten.

Volgens de officiële omschrijving is er niet één Joegoslavische nationaliteit. Wat de verschillende Joegoslavische volken voornamelijk verenigt, is het alomvattende sociale en politieke één-partij-systeem en de angst voor een gemeenschappelijke vijand. Steeds toenemende welvaart onder „zelfbestuur” is ook een verenigend element, hoewel er nog veel moet gebeuren om het zuiden van het land op het levenspeil van het ontwikkelde noorden te brengen. Verder hebben de Joegoslaven weinig gemeen. Hun uiteenlopende nationale verleden verdeelt hen juist.

De republieken Servië, Montenegro en Macedonië bv. zijn traditioneel op het Oosten georiënteerd geweest. Hun religieuze achtergrond is voornamelijk oosters-orthodox.

Kroatië en Slovenië hebben echter altijd naar het Westen gekeken. Deze twee Joegoslavische republieken maakten eens deel uit van het oude Oostenrijks-Hongaarse Rijk. Kroaten en Slovenen hebben hun wortels in de hoofdstroming van de Europese cultuur, met inbegrip van het rooms-katholicisme.

Interessant is dat zowel Serven als Kroaten varianten spreken van dezelfde taal, Servokroatisch, een van de drie officiële talen van het land. (De andere twee zijn Sloveens en Macedonisch.) Serven gebruiken evenwel het Kyrillische alfabet, net als de Russen, Bulgaren en nog een paar Slavische volken. Kroaten gebruiken het in het Westen gangbare Latijnse alfabet.

De etnische kwestie wordt voorts gecompliceerd doordat bijna de helft der inwoners van de republiek Bosnië-Herzegovina, ofschoon zij naar afstamming óf Servisch óf Kroatisch is, de islam aanhangt. Het zijn nakomelingen van hen die gedurende de eeuwen van Turkse heerschappij bekeerd zijn. De Bosnische moslems zijn nu als een afzonderlijke nationaliteit geclassificeerd.

De huidige eenheid een wonder

Zonder twijfel was Tito het „bindmiddel” dat het moderne Joegoslavië bijeenhield. Dit feit is niets minder dan een wonder, gezien wat er in de recente geschiedenis op de Balkan is gebeurd.

De lout die de Eerste Wereldoorlog deed ontbranden, werd aangestoken in Serajewo, de hoofdstad van het huidige Bosnië-Herzegovina. Een Servische nationalist vermoordde aartshertog Franz Ferdinand, de erfgenaam van de Habsburgse troon van Oostenrijk-Hongarije die destijds over het gebied heerste.

Tussen de twee wereldoorlogen heeft de pas samengestelde „Zuidslavische” staat meteen al te maken met de tegenstellingen tussen Serven en Kroaten. De Kroaten waren in het bijzonder gekant tegen een Servische koning en grotendeels Servische regering die, naar zij meenden, optrad alsof het nieuwe Joegoslavië de vervulling van het oude visioen van Groot-Servië was.

Het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog activeerde extremistische elementen aan beide zijden.

Toen bv. in 1941 de nazi's binnenvielen, kregen Kroatische fascistten, de Oestasijs, toestemming hun eigen marionettenregering in nazistijl op te zetten.

De Oestasijs, onder *Poglavnik* (leider) Ante Pavelic en de minister van Binnenlandse Zaken Andrija Artukovic (die, merkwaardig genoeg, nog in ballingschap in Californië leeft) voerden een ontstellende uitroeiingscampagne tegen Serven en Joden die in de nieuwe „Onafhankelijke Staat Kroatië” gevangen zaten. Volgens één schatting zijn 770.000 Serven en Joden bezweken. En zij die aan de pogroms ontkwamen, werden volgens de Encyclopedia Americana óf onder dwang uit Kroatië verdreven, óf gedwongen het rooms-katholieke geloof te aanvaarden.

Een van de leuzen der Oestasijs was „Bog I Hrvati” — God en Kroatië. De uitpattingen van de Oestasijs-regering brachten niet alleen het Vaticaan, maar ook de asmogendheden Duitsland en Italië in verlegenheid.

In 1971, lang nadat vroegere bittere herinneringen vermoedelijk waren verbleekt („dat soort dingen mag vergeven worden, maar wordt nooit vergeten”, zei een Joegoslavische journalist onlangs), moest Tito een beginnende rebellie onderdrukken die het land opnieuw dreigde te splitsen.

Hoe Tito rebellie onschadelijk maakte

Achter in de jaren 1960 heeft Tito, in antwoord op de eisen van studenten, intellectuelen en een nieuwe generatie van partijleiders, een grootscheeps hervormingsprogramma op touw gezet. Er werd meer macht gegeven aan de regeringen en partijen van de afzonderlijke republieken.

Sommige kringen in Kroatië maakten echter gebruik van de liberaliseringsprocessen. Een Kroatische nationalistische organisatie ging zover voor te stellen dat Kroatië „het recht op zelfbeschikking, met inbegrip van het recht op afscheiding” zou worden gegeven en dat het als een „soevereine nationale staat” een onafhankelijk leger en zijn eigen zetel in de Verenigde Naties zou worden gegeven.

Tito, die er altijd slag van had te weten hoeveel ruimte hij zijn tegen-

standers moest laten, was gedwongen in te grijpen. Toen hij zag dat Serven in Kroatië zenuwachtig waren en waren begonnen zich te bewapenen, verklaarde hij: „Willen we 1941 weer hebben? . . . Ik zou liever de orde met ons eigen leger herstellen dan toestaan dat anderen (hij bedoelde de Sovjets) het doen . . . Ze speculeren dat 'als Tito heengaat, de hele zaak in elkaar stort' en sommigen wachten daarop. De binnenlandse vijand krijgt ruime steun van buiten.”

Tito gelastte toen op te treden tegen de separatisten die zijn hervormingsprogramma misbruikten. Hun beweging stortte vrij smadelijk ineen. Hij richtte zich vervolgens op Sovjetsympathisanten die dachten voordeel te kunnen trekken van de ingreep vanuit het centrum. Hij gebruikte deze gelegenheid om ook „neo-Stalinsten” uit te schakelen.

Tito's unieke vermogen om oneigheden te onderdrukken is verleden jaar weer gebleken. In het kielzog van de Iraanse revolutie laaide onder de bijna twee miljoen Moslems in Bosnië het religieuze nationalisme op. Het probleem werd zo ernstig dat Tito gedwongen was naar de republiek te reizen om bepaalde islamitische geestelijken te vertellen dat hun streven naar afscheiding niet zou worden geduld.

Er schuilt veel waarheid in de vaak gebruikte uitdrukking dat Tito „de enige ware Joegoslaaf” was. (Sommige cynici zeggen dat hij de eerste en laatste Joegoslaaf was.) Tito, wiens vader een Kroaat en moeder een Sloveense was, stelde zich nadrukkelijk boven de dikwijls twistende nationalisten en belangen in het land.

De auteur Duncan Wilson schrijft dat Tito zijn machtspositie spaarzaam maar verstandig gebruikte. „Tito is er in werkelijkheid afkerig van zijn groot persoonlijk prestige te gebruiken . . . totdat optreden duidelijk onvermijdelijk is geworden. Hij heeft zijn macht in laatste instantie gebruikt om geschillen onder de regeerders of tussen overheersende belangen van Joegoslavië bij te leggen.”

Tito's unieke vermogen om op kritieke momenten energiek in te grijpen, zou in de toekomst weleens zeer gemist kunnen worden.

Tito heeft geen rechtmatige opvolger nagelaten. Als onderdeel van zijn

hervormingsprogramma ontwierp hij een collectief systeem zowel voor het presidentschap als voor het leiderschap der partij. Beide colleges zijn zorgvuldig afgestemd op de „etnische sleutel” van het land.

De regering wordt nu geleid door een acht man sterk staatspresidentschap, met één vertegenwoordiger van elke republiek plus de twee autonome gebieden. De positie van hoofd van staat wisselt jaarlijks onder de acht vertegenwoordigers.

De Joegoslaven geloven — of moeten geloven — dat de ietwat moeizame regeling zal werken. Slaagt ze niet, zo erkent een Joegoslavische functionaris, „dan zou het land geen vijf minuten meer bestaan”.

Schokgolven voor de NAVO

De meeste experts menen dat de Sovjets, in plaats van tot een rechtstreekse aanval, zullen overgaan tot een verdeel-en-heers „Balkanisering” door op wedijverende nationalisten te speculeren en misschien één belangrijke groep of republiek omver te werpen. (Het is bekend dat de Sovjets steun hebben verleend aan oude Oestasji-elementen in ballingschap.)

Dan zou in de nasleep van de door de Sovjets geïnspireerde chaos de een of andere pro-Moskou „centralistische” extremist kunnen opstaan en, zoals in het geval van Tsjechoslowakije en Afghanistan, een dringend beroep doen op het Rode Leger om tussenbeide te komen en de orde te herstellen.

Hoe dan ook, het uiteindelijke streven van Moskou is, toegang over land te krijgen naar het gebied van de Adriatische en de Middellandse Zee.

Bezetting door de Sovjets van zelfs een deel van Joegoslavië zou een veel grotere ramp zijn dan de machtsovername in Afghanistan. Russische onderzeebootbases aan de Adriatische Zee en het legeren van troepen van het Warschaupact langs de grens van NAVO-Italië zou door heel Europa schokgolven doen gaan. Het zou in een ommezien de hele structuur van het naoorlogse Europa veranderen.

Nauwere betrekkingen met Westen essentieel

Vanwege dit latente gevaar, zijn zowel Joegoslavische als westerse

functionarissen van mening dat een sterkere economische betrekking met het Westen waarschijnlijk de beste strategie is voor het behoud der onafhankelijkheid van het veeltalige Balkanland.

Sinds de breuk met Stalin hebben Joegoslavië's leiders ernstig gestreefd naar evenwicht van de handel van het land tussen Oost en West. In het algemeen zijn zij hierin geslaagd. Op het ogenblik drijft Joegoslavië ongeveer voor 40 procent handel met het Sovjetblok en voor bijna de helft met de westerse wereld (voor het overige met de Derde Wereld). West-Duitsland is Joegoslavië's grootste niet-communistische handelspartner.

De handel met het Westen heeft in de loop der jaren bijgedragen tot Joegoslavië's politieke liberalisering. In tegenstelling tot andere Oosteuropaanen kunnen Joegoslaven vrijelijk reizen, terwijl ongeveer 600.000 van hen banen buiten het land hebben, vooral in West-Duitsland.

In het spoor van de Sovjetinvasie in Afghanistan en Tito's naderende einde heeft de EG handelsoverhandelingen met de Joegoslaven die zich reeds twee jaar voortsleepten, verhaast. Een nieuwe voorkeurovereenkomst, zou Joegoslavië een status geven, gelijk aan een geassocieerd lidmaatschap van de EG.

Een versterkt economisch samengaan met West-Europa, met nieuwe markten voor zijn goederen, zou Joegoslavië kunnen helpen bij het aanpakken van zijn andere ernstige economische problemen, zoals 720.000 werklozen, een inflatie van 30% en een toenemende schuldenlast bij westerse banken.

Vanwege zijn eigen ideologische achtergrond kon Tito Joegoslavië niet een sterkere kapitalistische westerse koers laten varen. Wat betreft de nationale veiligheid vertrouwde hij op Joegoslavië's eigen nationale defensie en op de betrekkingen met de niet-gebonden landen — een steeds zwakker riet.

Een van Tito's politieke tegenstanders, Milovan Djilqs, noemt vertrouwen in de niet-gebonden wereld „irreëel”. In de toekomst, aldus Djilqs, heeft Joegoslavië slechts keuze uit twee: „Binnenlandse chaos en isolatie of een geleidelijke toenadering tot
(Zie verder pagina 21)

WAT IS ER MET ONS WEER AAN DE HAND?

door Clayton Steep

Uit alle delen van de wereld komen verwarrende rapporten binnen over ongewone weersomstandigheden. Wat zijn de oorzaken? Staan ons in een nabije toekomst mislukte oogsten, hongersnoden en voedseloorlogen te wachten? Wat zult u ervan merken? Wat kunt u eraan doen?

Door een opeenstapeling van bewijzen zijn de geleerden met een schok tot het besef gekomen dat er zich veranderingen voltrekken in het wereldomspannende weerpatroon.

Dat is al eerder gebeurd. Vanaf de vroegste tijden hebben klimaatwisselingen hun sporen op de aarde nagelaten. Het weer heeft vormend ingewerkt op het oppervlak van de aarde, bossen begraven en hele diersoorten uitgeroeid. Het heeft volksverhuizingen teweeggebracht en tot de opkomst en ondergang van naties bijgedragen.

Weliswaar zijn de omstandigheden nu iets anders. Er zijn meer mensen op aarde dan ooit tevoren

en dus is het potentieel voor menselijk lijden door klimaatwisselingen nu groter. Daar komt bij dat de wereldomspannende industrialisatie nieuwe factoren levert, die van invloed zijn op weersveranderingen.

Wat wij „weer” noemen, wordt normaal gesproken veroorzaakt door temperatuurverschillen en door de wisselwerking van zonlicht, landmassa's, lucht, water en ijskappen. Wanneer het evenwicht tussen deze elementen verstoord wordt, ontstaat er „abnormaal” weer.

Een duidelijk aan de dag tredende factor die zeer snelle klimaatwisselingen kan veroorzaken, is de uitbarsting van vulka-

nen die grote hoeveelheden puin uitspuwen. Het stof kan tijdenlang in de bovenlagen van de atmosfeer blijven hangen. In uitgestrekte gebieden wordt het zonlicht door deze vuile lucht gezeefd, waardoor een warmteverlies optreedt dat op zijn beurt het klimaat beïnvloedt.

Nog niet geheel bekend is de rol die zonnevlekken en interplanetaire elektromagnetische en gravitatiekrachten op ons weer uitoefenen.

Maar ook de mens is een factor in de verandering van het aardse klimaat. Wij zijn er ons allemaal van bewust hoe wij onze onmiddellijke omgeving proberen te beïnvloeden door de bouw van

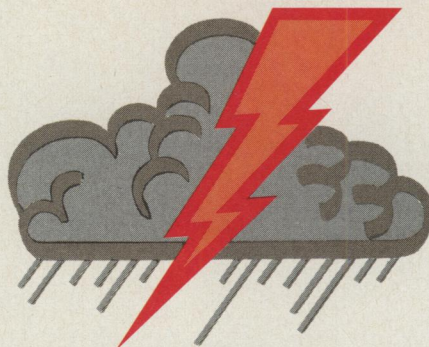
woningen en de aanleg van open haarden, ventilatoren, centrale verwarming, luchtbehandelingsinstallaties, luchtbevochtigers, plantenkassen — ja, zelfs door onze kleding. Stuk voor stuk zijn dit hulpmiddelen om onze lokale klimaatzones te beïnvloeden. Maar de invloed van de moderne mens op het klimaat reikt veel verder dan zijn naaste omgeving.

In 1971 nam een groep eminente geleerden uit de hele wereld deel aan het onderzoek naar de invloed van de mens op het klimaat, dat onder de naam SMIC (Study of Man's Impact on Climate) werd gesponsord door het Technologisch Instituut van Massachusetts. De in hun rapport neergelegde bevindingen luiden als volgt: „Er kan nauwelijks twijfel over bestaan dat de mens, terwijl hij doende was zijn leefmilieu op allerlei manieren om te vormen, het klimaat van uitgestrekte gebieden op aarde heeft veranderd, en dat hij waarschijnlijk ook enige invloed heeft gehad op het wereldklimaat.”

Het rapport noemt de vervuiling van de atmosfeer als een der duidelijkst aan het licht tredende invloeden van de mens op zijn omgeving. Zowel ten gevolge van industriële activiteit als door het afbranden van akkers en andere vegetatie, zijn er stofdeeltjes in de atmosfeer komen te hangen. Daar vormen zij een barrière voor het zichtbare zonlicht en voor de onzichtbare warmtestraling van de zon. Met andere woorden, deze door de mens opgeworpen hindernis beïnvloedt het warmte-evenwicht, dat op zijn beurt tot klimaatwisselingen leidt.

Ook moderne verkeersmiddelen dragen in belangrijke mate tot de verstoring van de warmtebalans bij. In de eerste plaats zijn daar natuurlijk de extra hoeveelheden vervuiling die door de uitlaten van vliegtuigen, auto's, vrachtwagens, treinen en schepen in de lucht worden geblazen. In de tweede plaats heeft men uitgestrekte landoppervlakten met bestrating en asfalt overdekt. Deze door de mens vervaardigde afdekkingen hebben wijziging gebracht in de mate waarin het land de warmte van de zon absorbeert of terugkaatst.

De bekende klimatoloog dr. Reid Bryson van het Centrum voor Klimaatonderzoek van de universiteit van Wisconsin, ziet een duidelijk verband tussen het door de mens in

de atmosfeer gebrachte stof, onze moderne verstedelijkte levenswijze en het veranderende weerpatroon. Evenals het SMIC-rapport over de luchtvervuiling door industrie en verkeer, wijst hij erop dat het stof dat bij het afbranden van hun velden door de landbouwers van de derde wereld wordt opgeworpen, van meer betekenis is dan wij wel denken. „De rook van deze kaalslag- en platbrandlandbouw is mogelijk verantwoordelijk voor tien tot twintig percent van alle materie die de mens de atmosfeer in blaast”, beweert hij.

De SMIC-rapporten wijzen er eveneens op, dat de methoden die de mensen nu al duizenden jaren in de landbouw en bij de begrazing door dieren plegen toe te passen, grote gebieden van de aarde een ander aanzien hebben gegeven. Als gevolg van overbegrazing door vee zijn delen van Afrika en Zuidwest-Azië tot halfwoestijnen gereduceerd. In Europa, het Middellandse Zeegebied, de Oostelijke Verenigde Staten en de bergachtige gebieden van Turkije tot Afghanistan zijn evenals in de tropen dichte wouden gekapt. „Het netto resultaat is dat zo'n 20 percent van het totale gebied van de vastelanden drastische wijzigingen heeft ondergaan, met als gevolg een veranderde warmte- en waterhuishouding.”

De mens heeft geprobeerd de condities in droge en halfdroge zones te verbeteren door de steeds schaarser wordende grondwaterreserves aan te spreken ten dienste van de bevoeiing. Irrigatie en kunstmatige meren beïnvloeden de waterhuishouding doordat zij de lucht met waterdamp verrijken. De invloed van kunstmatige meren, gekanaliseerde rivieren en drooggelegde moerassen is eveneens van plaatselijk belang door de uitwerking die de verhouding tussen

water en land op het warmte-evenwicht heeft.

In het boek *Climates of Hunger* (Bryson/Murray) beschrijft de auteur de vele manieren waarop grote steden het klimaat beïnvloeden. De vervuiling van de stadslucht is slechts een van de wijzigende invloeden. Andere zijn de vervanging van groen en open ruimten door bestrating, asfalt en hoge gebouwen, die in sterke mate zonneënergie absorberen. De lucht boven grote steden wordt voortdurend verwarmd door menselijke activiteiten: de motoren van auto's, vrachtwagens en bussen, kachels, haarden en verwarmingsketels, luchtbehandelingsinstallaties en elektrische centrales. Dan zijn er de riolen en de afwateringskanalen die zorgdragen voor snelle verwijdering van grote hoeveelheden water, die anders in de grond zouden verdwijnen om later weer door de zon verdampt te worden.

Afgezien van de vervuiling door auto's en vliegtuigen, kan alleen al de fysieke verplaatsing van grote hoeveelheden lucht door zoveel voortsnellende voertuigen plaatselijk invloed hebben op de atmosfeer. De lijst van verdachte weersveranderende factoren kan nog worden uitgebreid met spuitbussen, hoogvliegende raketten en kernexplosies in de dampkring.

Opzettelijk geknutsel

Maar met de *onbedoelde* beïnvloeding van het klimaat is het verhaal nog niet uit. Jarenlang zijn er proeven genomen om het weer *opzettelijk* te veranderen. De populairste methode is tot nu toe waarschijnlijk het inzaaien van wolken om er regen mee op te wekken. Ook andere methoden zijn met uiteenlopend succes geprobeerd. En er staan nieuwe plannen op de tekentafels. De experimenten worden voortgezet.

Waarom?

Een aangenaam klimaat is een buitengewoon belangrijke hulpbron. Er zijn geen uitgestrekte, nog ongeclaimde vastelanden meer om te koloniseren en tot ontwikkeling te brengen. De bestaande naties moeten ter plekke waar zij zich nu bevinden, proberen te overleven, tenzij ze bereid zijn ten strijde te trekken om ander territorium in bezit te nemen. Betrouwbaar weer is een noodzakelijkheid. Het betekent voedsel. Er is

nu al nauwelijks voldoende voedsel voor iedereen op de wereld. Mislukte oogsten betekenen schaarser voedsel, hogere prijzen — en zelfs voedseloorlogen. Als de mens het klimaat onder controle kan brengen, aldus de redering, kan hij ook zijn voedselvoorziening veilig stellen. Bovendien zou elk land dat het weer kan beheersen, in tijd van oorlog over het absolute wapen beschikken tegen een vijandelijke natie.

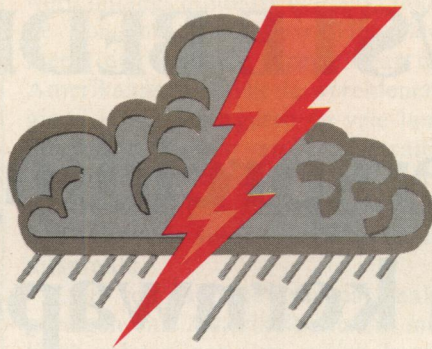
Het probleem is dat wanneer er pogingen worden ondernomen het weer te veranderen, niemand precies weet waar hij mee bezig is. De atmosfeer die onze aarde omringt, is veel teerder dan de geleerden zich aanvankelijk realiseerden.

In zijn boek *Harvesting The Clouds* schrijft Louis J. Batten dat de natuurwetenschappers tot de conclusie zijn gekomen dat de belangrijke factoren die klimaatveranderingen beïnvloeden, heel subtiel zijn. Hij zegt dat het de mens niet gegeven is het klimaat in het ene deel van de wereld te veranderen zonder elders een wijziging tot stand te brengen. Hij spreekt dan ook van een kettingreactie die grote gevolgen kan hebben, en waarschuwt: „Een slecht opgezette en uitgevoerde klimaatverandering zou tot een catastrofe kunnen leiden”.

Nog scherper oordeelt Joseph F. Goodavage in *Our Threatened Planet*. Na de „deskundigen” van de kunstmatige weersverandering te hebben gehokeld wegens hun houding van „laten we dit maar eens proberen en kijken wat er van komt”, legt hij de blaam voor een uitbarsting van recente, alle records brekende extreme weersomstandigheden op wat zij tot dusverre al hebben aangericht. Hij vreest dat wat we tot nu toe hebben gezien een voorbeeld is van wat er zou kunnen gebeuren wanneer het vermogen om het weer te manipuleren eenmaal voldoende vorderingen heeft gemaakt om het klimaat willens en wetens te wijzigen. „En je kunt er zeker van zijn dat als het eenmaal kan, er ook vrijwel zeker iemand komt die het gaat proberen”, concludeert hij.

Een andere dimensie

Tot zover hebben wij de natuurlijke en menselijke factoren onder de loep genomen die verantwoordelijk zijn

voor de beïnvloeding van het weer. Maar afgezien van de natuurkundige dimensie is er nog een andere. Er is een God die al het bestaande heeft geschapen. Hij stelde de wetten op die het klimaat op aarde regelen, en hij stelde die in werking. Wanneer mensen zich in die wetten gaan mengen, moeten zij de gevolgen van die inmenging ondergaan — verstoring van het weer.

Droogten, overstromingen, stormen en andere heftige klimaatuitingen kunnen niet altijd worden toegeschreven aan „grillen van de natuur”. De mensheid doet zelf het nodige — en heeft het nodige gedaan — om ze over zich te brengen.

De profetie van de eindtijd in Hosea 8:7 moet ongetwijfeld ook betrekking hebben op het geknutsel met het weer als onderdeel van verkeerd gerichte menselijke activiteiten: „Want wind zaaien zij en storm oogsten zij”.

Rechtstreekse ingrepen

God heeft niet alleen de leiding over het weer door middel van de wetten die Hij in werking heeft gesteld. Wanneer Hem dat nodig voorkomt, grijpt Hij rechtstreeks in en bezigt Hij het weer om mensen voor hun daden te straffen of te zegenen.

In het bijbelboek Job vinden wij het verhaal van een man die een hoge dunk van zichzelf had. Job was trots op wat hij tot stand had gebracht. Hij kende echter niet de werkelijke kracht van God. God moest Job tot nederigheid brengen. Eén van de manieren waarop God bewees dat Hij tot veel meer in staat is dan Job, en dan de hele rest van de mensheid, is zijn absolute heerschappij over het weer.

„Wonderbaar dondert God met zijn stem; Hij doet grote dingen, en wij begrijpen ze niet; want tot de

sneeuw zegt Hij: Val op aarde! en tot de stortregen en de regenstromen: Wordt machtig! . . . De storm komt . . . en de koude . . . zijn goddelijke adem maakt het ijs . . . Hij spreidt zijn lichtende wolken uit, en het schiet naar alle kanten in het rond naar zijn bestel, om al wat Hij gebiedt te volbrengen op het rond der aarde, hetzij tot een roede, hetzij tot goedertierenheid” (Job 37:5-13).

Dit alles ligt binnen Gods bereik.

Hij gaat voort Job te tonen wie Hij is, door hem te vragen:

„Zijt gij doorgedrongen tot de schatkamers van de sneeuw? En hebt gij de schatkamers van de hagel gezien, die Ik heb opgespaard voor de tijd van benauwdheid, voor de dag van strijd en oorlog? Wie heeft voor de stortvloed een geul gegraven . . . om regen te geven op het onbewoonde land?” (Job 38:22-25.)

Inderdaad kan God het weer als wapen gebruiken. Hij beveelt de elementen zoals een generaal zijn troepen. En dit is de uitdaging van Gods oppermacht aan de machteloze mens: „Kent gij de inzettingen des hemels, bepaalt gij zijn heerschappij over de aarde? Kunt gij uw stem tot de wolken verheffen, zodat een stroom van water u bedekt? Kunt gij de bliksemen uitzenden, zodat zij heengaan en tot u zeggen: Hier zijn wij?” (Job 38:33-34.)

Zoals veel bijbelse profetieën onthullen, zal goddelijke interventie in de toch al in de war gestuurde meteorologische omstandigheden een belangrijke rol gaan spelen in de tumultueuze gebeurtenissen waarmede deze eeuw zal eindigen. Bijgevolg zullen er weersverstoringen van catastrofale afmetingen gaan optreden.

Maar wij dienen nog een andere mogelijke bron van sommige manifestaties van „grillig” weer in aanmerking te nemen. Er bestaat een machtig geestelijk wezen dat als „de overste van de macht der lucht” fungeert (Ef. 2:2). Het relaas in het eerste hoofdstuk van Job wijst erop dat deze machtige geest — Satan — wanneer God dat toelaat atmosferische verschijnselen kan gebruiken voor het aanrichten van verwoesting. Dergelijke grillige weersomstandigheden zullen stellig deel uitmaken van de „grote grimmigheid” waarmede Satan de bewoners van de
(Zie verder pagina 28)

DE NIEUWSTE BEDREIGING- verspreiding van kernwapens

door Jeff Calkins

De bewijzen liggen nu voor ons hoe gemakkelijk elke willekeurige regering kernwapens zou kunnen produceren.

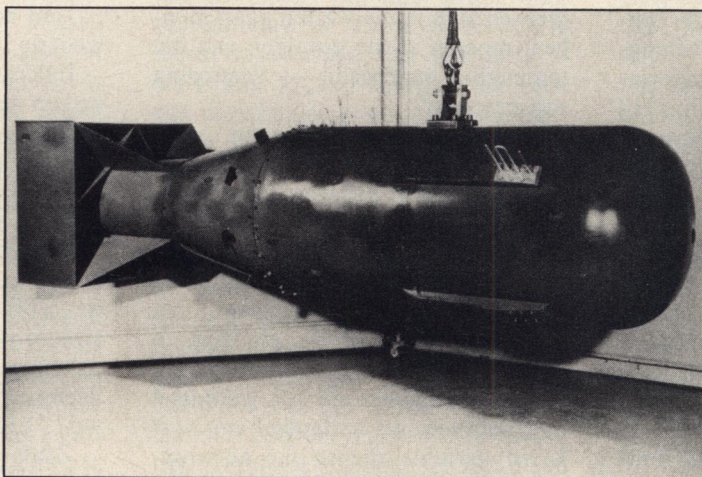
Angstwekkende feiten

Vrijwel elk land dat dat zou willen, zal weldra een waterstofbom kunnen maken.

Om een waterstofbom te maken heb je in wezen niet meer nodig dan vier atombommen en zo'n 45 kg lithiumdeuteride, een chemische stof die voor iedereen betrekkelijk gemakkelijk verkrijgbaar is.

Als je die vier atombommen gelijktijdig kunt laten ontploffen, komt die samengebalde energie tot ontlading in het lithiumdeuteride, waardoor een explosief verlopende kernfusie ontstaat, die duizenden malen krachtiger is dan de bom die Hiroshima verwoestte.

Het essentiële ingrediënt van een atombom bestaat uit zo'n 3 kilogram plutonium-239, of ongeveer 4,5 kg uranium-235. Beide zijn voor het doel geschikt. De andere benodigde materialen zijn betrekkelijk gemakkelijk verkrijgbaar. De feitelijke assemblage van een dergelijke bom is weliswaar bijzonder gevaarlijk, maar valt niet buiten het bereik van iemand die de hulpbronnen van een geheel land achter zich heeft. Zo schat b.v. een autoriteit van het

UPI Photo

„Little Boy” — de bom die op Hiroshima werd geworpen. Slechts weinigen beseffen hoe eenvoudig het voor bijna ieder land is een dergelijk wapen te bemachtigen.

Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken dat als een land over het benodigde plutonium of uranium beschikt, het niet meer dan zo'n 700 man — in hoofdzaak technici — en een kleine fabriek nodig heeft.

De rol van kerncentrales

In bedrijf zijnde kerncentrales bieden een mogelijkheid om in het bezit van de benodigde materialen voor de bom te komen. Deze centrales maken gebruik van handelskwaliteit uranium als splijtstof. Dit uraan bestaat voor 97% uit uranium-238 (dat niet voor bommen gebruikt kan worden) en voor 3% uit uranium-235 dat daar wel geschikt voor is.

Daar het in de natuur voorkomende uranium altijd voor 99% uit uranium-238 en slechts voor 0,7% uit uranium-235 bestaat, heb je een z.g. verrijkingsfabriek nodig om uranium van de vereiste handelszuiverheid te maken. Maar je hoeft niet te volstaan met een verrijking tot die 3% uranium-235; je kunt namelijk doorgaan met verrijken tot 90% uranium-235 — de zuiverheidsgraad die voor het maken van

atombommen wordt vereist. Het komt er dus op neer dat wie in staat is uranium te verrijken, ook een atombom kan maken.

Tot dusverre konden slechts acht landen uranium verrijken. Maar de afgelopen jaren is er een eenvoudiger en goedkoper procédé uitgewerkt: de „gascentrifugemethode”, die zich nu over de gehele wereld dreigt te verbreiden.

Maar de mogelijkheden van atomaire katekwaad zijn geenszins uitgeput bij de verrijking van uranium.

Het uranium van handelskwaliteit raakt tenslotte uitgeput of opgebrand en is dan niet meer beschikbaar voor het opwekken van kernenergie. Het kan echter door „opwerking” voor nieuw gebruik geschikt worden gemaakt, waarbij als bijproduct plutonium-239 ontstaat.

Dat betekent dat je niet in staat hoeft te zijn uranium te verrijken.

Waar het om gaat is dat je over een opwerkingsfabriek beschikt, zodat je gemakkelijk voldoende plutonium-239 kunt maken om een bom te vervaardigen.

Maar er bestaat nog een derde mogelijkheid voor een land dat zich een kernwapen wil verschaffen. Het kan zich in het geheim van afvalplutonium voorzien — het bijproduct van de talrijke commerciële kernreactoren in de gehele wereld. Een typische reactor levert zo'n 200 kg per jaar.

Het blijft een van de dodelijkste stoffen ter wereld. (Een duizendste gram is voldoende om een massale fibrosis van de longen te veroorzaken, en een miljoenste gram leidt tot kanker). Toch kun je er nog een atoombom van maken, al is het dan een onbetrouwbare.

Lees nu eens het schokkende feit dat David Burnham onthult in het nummer van april 1979 van *Atlantic Monthly*:

„Alle nucleaire installaties in de Verenigde Staten meegerekend, kon vanaf eind 1976 het ontbreken van zo'n 3600 kilogram hoog verrijkt uranium en plutonium niet worden verklaard”.

Het energie-aspect

De buitensporige kwetsbaarheid van de olieleveranties in de wereld heeft kernenergie voor tal van landen erg aantrekkelijk gemaakt. Een typisch voorbeeld is Zuid-Korea. De kosten van elektriciteit uit kernenergie zijn daar slechts half zo hoog als die van OPEC-olie. Helaas is de wereldvoorraad natuurlijk uranium niet onuitputtelijk. De grootste exporteur is de VS, maar vele landen wensen voor hun leveranties niet afhankelijk te zijn van de VS of van wie dan ook.

Maar als je over een opwerkingsfabriek beschikt, kun je je beschikbare handelskwaliteit uranium met 50% vergroten!

In het licht van de eindige uraniumvoorraden in de wereld, dreigt de energiecrisis afschuwelijke gevolgen met zich mee te slepen. Tal van landen hebben nu een ongelooflijk sterk motief om opwerkingsfabrieken te bezitten en hun eigen atoompolitiek te gaan voeren.

Het verband tussen de energiecrisis en een mogelijke wereldramp

werd onlangs duidelijk gemaakt door de Londense *Economist*. Het blad meent dat bepaalde aspecten van de Amerikaanse politiek de wereldenergiecrisis nog verergeren en vele landen tot het bouwen van kerncentrales zullen aanmoedigen. De als regel uiterst bezadigde *Economist* kwam dan ook tot de volgende alarmerende uitspraak:

„De voornaamste internationale gevolgen van Amerika's interne milieubeschermings- en prijsbeheersingsmaatregelen zullen zijn, dat de Amerikaanse vraag naar buitenlandse olie gelijk zal blijven, zelfs al verminderen de OPEC-landen hun leveringen; en dat de jonge, industrialiserende naties een grotere nucleaire onafhankelijkheid zullen verwerven, waardoor de waarschijnlijkheid toeneemt dat over een jaar of tien de een of andere tegenhanger van een ayatollah over kernwapens beschikt. En zo zou de hele wereld kunnen worden opgeblazen.”

Het verschrikkelijke potentieel voor nucleaire proliferatie wordt ook door beroepsmilitairen erkend. Major Windried M. Dunkel, een Westduits officier, waarschuwde in een artikel in *Military Review* (een publikatie van het Algemeen Stafcollege van de Amerikaanse legerleiding):

„Ik geloof dat als een land kernwapens wil hebben, het die ook kan krijgen; zowel de technologie als de componenten zijn welbekend en op de wereldmarkt verkrijgbaar”.

Duizenden jaren geleden voorspeld

Deze droevige stand van zaken berust op keiharde feiten. Het helpt niet om te „wensen dat het anders was”. Evenmin hangt de waarheid af van je geloof in de bijbelse profetie. Maar het is wel precies wat je kunt verwachten als de bijbelse profetie juist mocht blijken.

De profeten van de bijbel beschikten niet over uitdrukkingen als „thermonucleair” of „straling” om duidelijk te maken wat God hen in een visioen had onthuld. Wat niet wegneemt dat sommige beschrijvingen van voorvallen in de eindtijd een sinistere gelijkenis vertonen met de uitwerking van een kernoorlog:

„... want een vuur heeft de weiden der woestijn verteerd, en een

vlam heeft alle bomen van het veld verzengd” (Joël 1:19).

Is het alleen maar toeval, dat het hoofdbestanddeel van een kernexplosie als „een vuurbal” wordt aangeduid? En dat haar onmiddellijke uitwerking, zelfs nog voor het optreden van schokgolf en straling, een intense, alles verschroeiende hitte is?

Een andere profetie tekent een beeld dat doet denken aan Hiroshima na de explosie. De beschrijving heeft betrekking op een aanval op een 20e eeuwse grootmacht, die dezelfde politieke macht over andere naties uitoefent als eens de oude Assyrische hoofdstad Ninivé: „Woestheid, woestij, verwoesting! en verslagen herten en knikkende knieën; kramp in alle lendenen en hun aller aangezicht van kleur beroofd” (Nah. 2:10).

En lees deze beschrijving van door atomaire verwoesting getroffen landstreken: „... want zij zijn doods geworden omdat niemand erdoor trekt” (een toespeling op een zone die wegens radioactiviteit tot quarantainegebied werd verklaard), „en men er het blaten van de kudde niet hoort; zowel het gevogelte des hemels als het vee zijn geweken, weggegaan” (Jes. 9:10).

De „klap op de vuurpijl” vindt men in Openbaring 9:17-18, waar uitdrukkelijk een massale vernietigingsoorlog wordt voorspeld: „... en uit hun bek kwam vuur en rook en zwavel. Door deze drie plagen werd het derde deel van de mensen gedood: door het vuur en de rook en de zwavel, die uit hun bek kwamen”.

„Een derde van de mensen” zou met conventionele wapens niet gauw in één klap worden gedood. Een dergelijke massaslachting zou alleen bereikt kunnen worden door een grootschalig gebruik van kernwapens.

Pressie om op kernbewapening over te gaan

Is de dag op komst dat elke plaatselijke grensschermtusseling of elk regionaal conflict een wederzijdse bestoking met kernwapens betekent?

De kwestie is, dat waar de VS zich als bondgenoot steeds onbetrouwbarder hebben getoond, meer en meer landen zich gedwongen voelen hun „vreedzame” kernenergiecapaciteiten te gaan gebruiken voor de

constructie van kernwapens en waterstofbommen.

Toen b.v. de Carter-regering plannen maakte om troepen uit Zuid-Korea terug te trekken, dreigde dat land onmiddellijk over te schakelen op kernwapens. Volgens een CIA-rapport waarschuwde de toenmalige president van Zuid-Korea, Park Chung Hee, dat „als de Verenigde Staten hun atoomparaplu opvouwen, Zuid-Korea zijn eigen kernwapens zou moeten gaan maken”.

Dezelfde bezorgdheid geldt Taiwan, alle oliestaten rond de Perzische Golf, Israël, Zuid-Afrika en Japan.

Kernwapens brengen een spectaculaire verandering teweeg in de manier waarop een land in de wereld wordt behandeld. Voor veel kleine landen schijnen kernwapens de enige mogelijkheid om de supermogendheden te dwingen hen ernstig te nemen.

Deze verandering in de machtspolitiek in de wereld — kleine landen die zichzelf een nieuwe opstopper geven — werd ook voorspeld:

„Smeedt uw ploegscharen tot zwaarden en uw snoeimessen tot spenen; de zwakke zegge: Ik ben een held” (Joël 3:10).

Nieuwe clubleden

De Sovjetunie, de Verenigde Staten, Frankrijk, Groot-Brittannië en de Chinese Volksrepubliek beschikken alle over kernwapens en diverse geavanceerde middelen om ze „af te leveren”, waaronder intercontinentale raketten. India heeft een kernwapen tot ontploffing gebracht en bezit een luchtmacht die het zou kunnen „bezorgen”. Tot dusverre heeft India echter niet besloten vliegtuigen met kernwapens uit te rusten.

Alle officiële ontkenningen ten spijt kunnen nu ook Israël en Zuid-Afrika op de lijst van potentiële kernwapenlanden geplaatst worden. Een aantal waarnemers heeft erop gewezen dat beide naties zichzelf beschouwen als de vertegenwoordigers van een unieke cultuur die haar autoriteit aan de bijbel ontleent. Beide zien hun naakte bestaan bedreigd door „barbaarse horden die hun grenzen omsluiten”.

Zuid-Afrika heeft in Koeberg in de Kaaprovincie al een kerncentrale in aanbouw, en beschikt bovendien over gevorderde technologie en ge-

traine personeel. En er is geen twijfel aan dat Zuid-Afrika zonder meer in staat is een bom te maken, een feit dat door de vice-president van de Zuidafrikaanse raad voor de kernenergie is bevestigd.

Wat Israël betreft, een abusievelijk vrijgegeven CIA-rapport van 1974 zegt zonder omwegen: „Wij zijn van mening dat Israël al kernwapens heeft geproduceerd”. Israël beschikt al sedert het laatst van de jaren '50 over een kernreactor die genoeg plutonium produceert voor het maken van één bom per jaar. Bovendien wordt algemeen aangenomen dat toen er in de jaren '60 uit een opwerkingsfabriek in Pennsylvania zo'n 90 kg verrijkt uranium verdween, Israël de bestemming was.

Europa en Japan

Vrijwel alle landen van Westeuropa zouden zich onmiddellijk op kernwapens kunnen concentreren. Groot-Brittannië en Frankrijk beschikken reeds over de bom. West-Duitsland, Italië, Spanje en België hebben toegang tot al het plutonium dat zij nodig hebben, doordat zij over opwerkingsfabrieken beschikken.

In de praktijk betekent dit dat West-Europa nu een nucleaire zone is. De Europeanen zouden binnen weinige maanden een vrij groot aantal kernkoppen samen kunnen stellen. Dat zou dan komen bij de 100 kernwapenopslagplaatsen die nu onder Amerikaanse controle reeds over geheel West-Europa verspreid in NAVO-verband zijn ingericht.

Deze stand van zaken is geheel in overeenstemming met de bijbelse profetie, die verkondigt dat West-Europa zich op zekere dag in de gedaante van een herrezen Romeins Rijk verplicht zal voelen zich in een kernoorlog te storten (zie b.v. Daniël 11:44). Ook Japan kan zich naar believen in de kernwapens storten; het beschikt nl. al over een opwerkingsfabriek.

Het Midden-Oosten

De crisis in Afghanistan heeft de aandacht van de wereld weer eens geconcentreerd op een mogelijke Pakistaanse bom. Toen Pakistan onder Amerikaanse druk een Franse opwerkingsfabriek werd geweigerd, sloeg het een andere weg in. In de

afgelopen vijf jaren heeft Pakistan in het geheim de diverse onderdelen voor de bouw van een uranium-verrijkingsfabriek op basis van de gascentrifugemethode aangeschaft. En toen Amerikaanse veiligheidsagenten er tenslotte achter kwamen waarom Pakistan zich zo „te buiten ging” aan kernuitrusting, zette Washington het grootste deel van zijn hulp stop. Maar de Sovjetinterventie in Afghanistan brengt daar verandering in. Amerika's anti-proliferatiepolitiek wordt momenteel „omgebogen” vanwege de noodzaak, zijn bondgenoot met spoed te versterken.

De Londense *Times* heeft beweerd dat het uranium voor Pakistans kernproject afkomstig is van een kaping die zich in 1979 in de woestijn bij een Franse mijn in Afrika afspeelde. Hoe dat zij, de wens van Pakistan om een bom te maken is buiten kijf. Wijlen de Pakistaanse minister-president Ali Bhutto verklaarde dat „wij boombladeren en gras zullen eten en zelfs honger zullen lijden” om kernwapens te bezitten. „Er is een hindoe-bom, een joodse bom en een christelijke bom. Er moet ook een islamitische bom komen.”

Inderdaad bestaat de mogelijkheid dat Pakistan de bom niet alleen voor zichzelf wil, maar voor de gehele wereld van de islam. Sommige waarnemers zijn van mening dat het Pakistaanse kernproject in werkelijkheid een geesteskind is van Libië en Saoedie-Arabië, die een nucleair tegenwicht wensen tegen de bom van Israël.

Libië schijnt er echter bijzonder op gebrand te zijn zelf over kernwapens te beschikken. Wapencontrole-autoriteiten zeggen dat de Libische leider Moe'amar al-Gadafi bereid is 10 miljoen dollar te betalen aan iedereen die hem een A-bom kan leveren.

Twee andere potentiële gegadigden voor nucleaire mogelijkheden waren tot voor kort Iran en Irak. Maar de Iraanse minister van Buitenlandse Zaken verklaarde onlangs in Parijs dat zijn land zich terugtrekt uit de door de verdreven sjah aange-gane deelneming in de Europese multinationale gasdiffusie-verrijkingsfabriek in Tricastin (Frankrijk). Anders staat het met Irak; volgens diplomatieke bronnen in Brazilië zou Irak van plan zijn als grootste olie-

(Zie verder pagina 29)

Als u morgenochtend zou opstaan en tot de ontdekking komen dat dieven 's nachts een deel van uw bezittingen hadden gestolen, zou u natuurlijk de politie waarschuwen. U zou weten dat u bestolen was. Maar weet u dat u vannacht werkelijk bestolen bent en dat de dief inflatie is?

Maar hoe is dat gegaan?

Vannacht is de reële waarde van uw geld verminderd. U kunt er vandaag minder mee kopen dan gisteren. Het is precies hetzelfde als wanneer iemand uw chequeboek zou stelen en daarmee geld zou opnemen, zodat u nu minder geld heeft en dus minder kunt doen — u bent armer geworden.

Het gekke is dat de man die het regeringsbeleid waardoor inflatie in de hand wordt gewerkt, heeft aanbevolen, heel goed weet wat inflatie eigenlijk is — namelijk gewoonweg diefstal. In 1919 schreef de Engelse econoom John Maynard Keynes: „Door steeds maar inflatie te veroorzaken kan een regering op slinkse wijze en onopgemerkt de hand leggen op een aanzienlijk deel van het bezit van de burgers”.

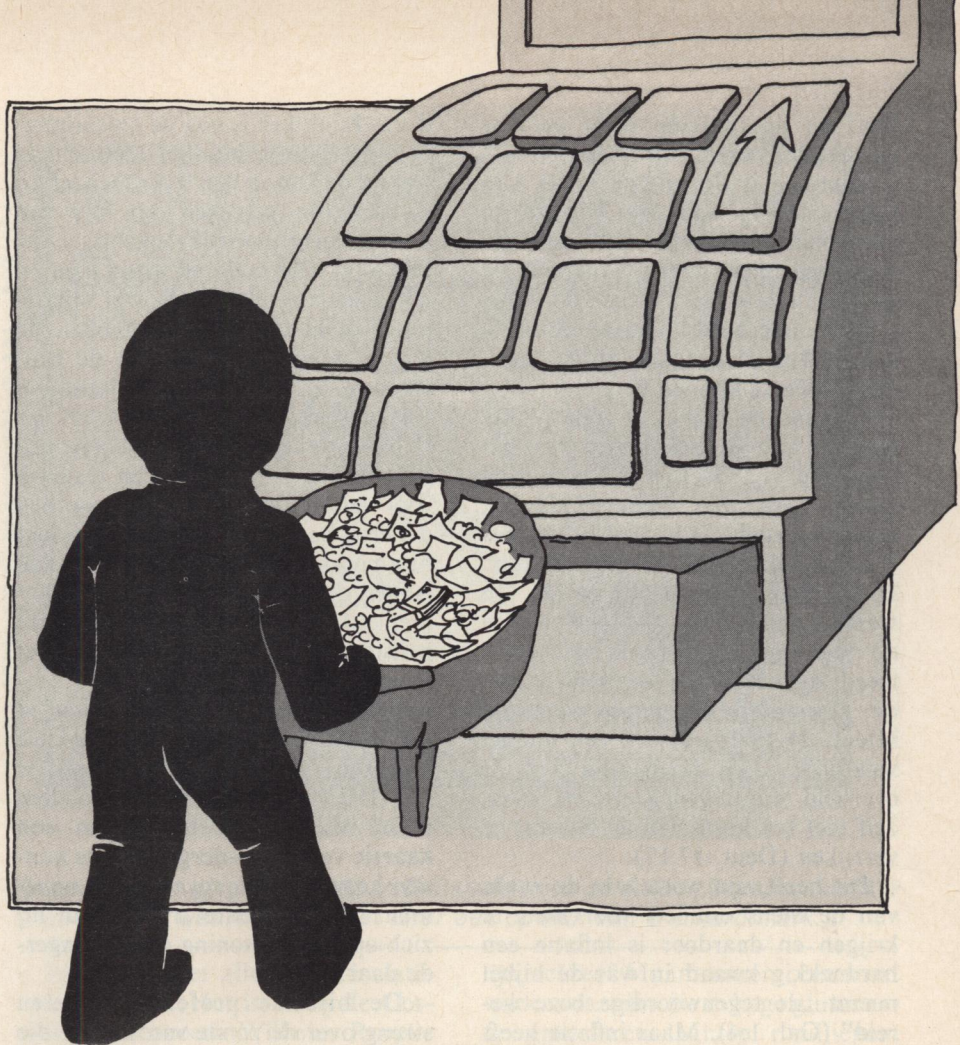
De boosdoener ontmaskerd

Wat is inflatie eigenlijk?

Verreweg de beste definitie is afkomstig van een van 's werelds grootste autoriteiten op dit gebied, de econoom Henry Hazlitt: „Inflatie is een toename van de hoeveelheid geld en kredieten. En dit veroorzaakt in de eerste plaats een stijgen van de prijzen.” En als de prijzen omhooggaan betekent dat uiteraard dat de munteenheid — hetzij dollar, pond, gulden of frank — minder koopkracht heeft dan tevoren.

„Inflatie”, zegt Hazlitt verder, „wordt uitsluitend daardoor veroorzaakt dat de staat meer geld drukt. Het monetaire beleid van de regering is hier alleen debet aan.”

In onze maatschappij heeft alleen de regering het recht geld te drukken; zij bepaalt hoeveel geld er in omloop wordt gebracht. Inflatie wordt dus veroorzaakt door de regerende politici die terwille van hun eigen populariteit meer geld laten drukken en in omloop brengen om zodoende het bedrijfsleven te stimuleren (meer werkgelegenheid betekent immers meer stemmen voor

HOE INFLATIE UW BESTAAN AANTAST- en hoe er een eind aan zal komen

door Jeff Calkins

Inflatie is niet zo maar een economisch probleem als vele andere. Het is een internationale gesel. Het is de oorzaak van moreel verval en van onbeschrijfelijk veel menselijke misère. Toch beseffen maar weinig mensen dat er uitkomst is. Inflatie is de wereld uit zodra de juiste wereldregering gevestigd zal zijn.

hen) en de regering meer geld te verschaffen voor haar activiteiten.

Hiermee is de grondoorzaak van inflatie blootgelegd. Het is begeerte naar politieke macht van regeringsfunctionarissen — zij willen in de gunst van de kiezers komen door hen allerlei overheidsvoorzieningen te verschaffen zonder deze uit de belastingen te kunnen betalen.

Volgens de bijbel is inflatie het produkt van de gezindheid van het vlees die vijandschap is tegen God (Rom. 8:7), met name Gods wet tegen hebzucht (Ex. 20:17; Markus 7:22; Hebr. 13:5) en diefstal (Ex. 20:15; Lukas 18:20; Ef. 4:28). In wezen is inflatie een middel waarmee de regering zowel Gods wet overtreedt die het meten met verschillende gewichten en maten verbiedt (Deut. 25:14-15) alsook een middel waardoor Gods vermaning aan de overheid wordt genegeerd, nl. zichzelf niet ten koste van de burgers te verrijken (Deut. 17:17).

Dit heeft zijn wortels in de zucht van de mens om iets voor niets te krijgen en daardoor is inflatie een hardnekkig kwaad in wat de bijbel noemt „de tegenwoordige boze wereld” (Gal. 1:4). Maar inflatie heeft behalve voor de economie nog andere kwade gevolgen. Haar invloed op de moraal van de mens en op de samenleving is veel ernstiger.

De armen komen in de verdrukking

Inflatie treft elk mens weer op een andere manier. De mensen die het zwaarst door inflatie worden getroffen, zijn de armen en de bejaarden. Zij lijden er het meest onder, omdat zij minder vrij zijn in de keuze van hun bestedingen. Als bijvoorbeeld als gevolg van inflatie de kosten van verwarming omhooggaan, kan een jong en gezond iemand de thermostaat wat lager zetten, maar een bejaarde die aan artritis lijdt, kan niet in een voor hem te lage temperatuur leven, want dan wordt de pijn ondraaglijk.

Omdat zij een groot deel van hun inkomen aan noodzakelijke levensbehoeften moeten besteden, hebben de armen, wanneer de prijzen van voedsel, de kosten van wonen en verwarming stijgen, weinig of geen ruimte het zuiniger aan te doen — zij moeten het dan eenvoudig met minder

doen. Pijnlijk is nog de omstandigheid dat door de huidige inflatie in de wereld de kosten van levensbehoeften sterker zijn gestegen dan die van andere verbruiksartikelen.

Nadat veel oude en arme mensen het jarenlang als gevolg van inflatie moeilijk hadden gehad, hebben de meeste regeringen tenslotte de pensioenen en welzijnsvoorzieningen waardeverast gemaakt.

Desondanks zijn de gevolgen van inflatie nog zeer pijnlijk en tragisch voor vele miljoenen gepensioneerden die erop hadden gerekend dat zij met hun pensioen ter aanvulling van hun AOW goed zouden kunnen rondkomen. Meestal liggen de partikuliere pensioenen vast en kunnen zij niet meer worden herzien.

Het leed van bejaarden wordt goed geïllustreerd door een voorbeeld uit de jaren van de rampzalige inflatie van 1923 in Duitsland. Een oudere man, Max Bern, moest om een kaartje voor de ondergrondse te kunnen kopen al zijn spaarduitjes opnemen. Na dit laatste „ritje” sloot hij zich op in zijn woning en verhongerde daar.

De bijbelse profeten oordelen streng over de zonde van inflatie die tot dergelijke tragedies kan leiden. Amos beklagde hen die graan te koop aanbieden „met verkleining van de efa (hoeveelheid), vergroting van de sikkel (prijs)” (Amos 8:5). Jesaja voorspelde dat Gods toorn over diegene zou komen die „de ellendigen mishandelt” (Jes. 3:15). Dat is wat inflatie inderdaad doet.

Aan de andere kant werkt inflatie demoraliserend op hen die willen sparen. Inflatie betekent dat de mensen eigenlijk gestraft worden als zij zuinig zijn, hard werken, sparen en zich opofferingen getroosten. Het geld dat men gespaard heeft, is op het moment dat men het wil besteden, opeens veel minder waard geworden. Het is alsof inflatie spaargeld maakt tot: „rijkdom door zijn bezitter bewaard tot zijn eigen onheil” (Pred. 5:12).

Terecht zegt de Oostenrijkse econoom Hans Sennholz dat inflatie „betekent dat spaarders schandelijk worden bedrogen”. Dit werd twee jaar geleden geïllustreerd door een oudere dame die voor een bank in San Francisco protesteerde met een bord waarop te lezen stond: „Spaar-

rekeningen kunnen gevaarlijk zijn voor uw rijkdom”.

Inflatie doet de hoop op financiële zekerheid en economische onafhankelijkheid teniet. Het bijbelse principe is: „Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige” (Ef. 4:28).

Doordat de waarde van spaartegoeden meedogenloos door inflatie wordt uitgehold, vergaat de mensen op den duur de lust om te werken voor hun financiële en economische onafhankelijkheid en zelfstandigheid.

Verkeerde waarden worden aangemoedigd

Terwijl inflatie de „oude deugden” van hard werken en spaarzaamheid afstraft, belooft zij gokken en speculeren. Inflatie is gunstig voor speculanten, ongunstig voor hen die hard werken.

Dit komt voornamelijk daardoor dat naarmate de inflatie toeslaat, het steeds onzekerder wordt hoe de economie zich zal ontwikkelen. Inflatie heeft niet voor iedereen hetzelfde effect. Zij veroorzaakt enorme schommelingen in het economische leven. Zij maakt het veel moeilijker plannen te maken voor de toekomst.

Bovendien worden de mensen, omdat hun situatie enorm verschillend kan zijn, op verschillende manieren door de inflatie getroffen. En dit gebeurt zonder dat zij er iets aan kunnen doen, althans die indruk krijgt men.

Doordat zodoende het verband tussen werk en beloning onzekerder wordt, gaan de mensen rijkdom niet langer beschouwen als iets dat men zich door hard werken kan verwerven (Ef. 4:28) of als het resultaat van het feit dat men zich aan Gods financiële wetten houdt (Spr. 22:4), maar als een kwestie van puur „geluk”.

De (tijdelijke) winnaars op de kermis van de inflatie zijn vaak zij die het eerst van een of andere economische situatie kunnen profiteren. Het gaat er dan in de economie uitsluitend om dat men als eerste erbij is om bijvoorbeeld goud of sojabonen of onroerend goed te kopen.

Zo is inflatie een aanmoediging van de mentaliteit van „grijp je kans en doe het nu”. Als eerste erbij te zijn

wordt dan uitermate belangrijk. Geld lenen is „slim”, want tegen de tijd dat men de lening moet aflossen, is er meer geld in omloop. Wie geld leent heeft een grote kans dat hij „meer inkomen” krijgt. Men betaalt graag een hoge rente om iets direct te kunnen kopen in plaats van te wachten totdat men het geld bijeen heeft gespaard.

Omdat het bij inflatie zo moeilijk is vooruit plannen te maken, is het ook niet meer attractief voor de mensen om geld op lange termijn in iets constructiefs en nuttigs te steken. In tijden van inflatie zijn zij in het voordeel die hun geld in niet-productieve zaken steken. Goud, zilver, kunst, antiek, daarin worden bij inflatie goede zaken gedaan, maar deze dingen scheppen niet veel werkgelegenheid en dragen weinig bij aan de algemene levensstandaard. Aandelen, obligaties en bankrekeningen zijn in tijden van inflatie niet erg in tel, maar zij zijn veel nuttiger voor het scheppen van werkgelegenheid, de productie van goederen en het verhogen van de werkelijke rijkdom in de wereld.

Het ware karakter van inflatie wordt duidelijk, wanneer men kijkt wat tijdens de rampzalige inflatie van 1923 de grote „winners” waren: bontjassen, parfums, juwelen, dure hotels en nachtclubs. Het geld dat in dergelijke dingen wordt geïnvesteerd, blijft helemaal in de persoonlijke sfeer en heeft daarbuiten maar weinig nut. Het zijn nu juist niet het soort investeringen die blijf geven van een groot moreel maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel.

Kortom, inflatie berooft u niet alleen van uw geld, maar zij ondermijnt ook de economie die daardoor verzwakt en minder werkelijke goederen en diensten kan creëren. Wanneer de werkelijke rijkdom die door constructief werk wordt geschapen, vermindert, betekent dit dat het leven voor de meeste mensen moeilijker en de armoede groter wordt.

De economie van Sodom en Gomorra

Als de economische waarden van hard werken, spaarzaamheid, soliditeit en eerlijkheid worden ondergraven, heeft dit onvermijdelijk ook een terugslag op de moraal in andere, minstens even belangrijke sectoren.

Deze biljetten gingen in 1923 in Duitsland voor geld door. Oorspronkelijk 2 miljoen mark waard, kreeg het later een opdruk van 2 miljard mark.

Inflatie is niet alleen een kwestie van economie. Het is, zoals de Oostenrijkse econoom Wilhelm Roepke zei: „Een morele ziekte, een chaotisering van de maatschappij”. Ronduit gezegd draagt inflatie ertoe bij dat de seksuele moraal vrijwel volkomen ineenstort. Wat de morele gevolgen van inflatie zijn, is duidelijk gebleken tijdens de beruchte krankzinnige inflatie van 1923 in Duitsland. Meisjes uit de middenstand moesten toen ervaren dat hun bruidsschat waardeeloos was geworden door de inflatie. In zijn boek *Voor de Zondvloed* waarin Otto Friedrich over het Duitsland van de jaren '20 schrijft, zegt hij dat meisjes uit de middenklasse „spaarden en spaarden om te kunnen trouwen. Toen het geld waardeeloos werd, betekende dat de doodsteek voor de hele huwelijkstraditie en daarmee voor de idee dat men vóór het huwelijk geen geslachtelijke omgang had.”

Het morele verval was algemeen en Berlijn werd een tweede Babylon van seksuele wantoestanden. Prostitutie nam hand over hand toe. Het verband tussen inflatie en prostitutie is beschreven door Klaus Mann, de zoon van Thomas Mann. De prostituties in de Friedrichstrasse in Ber-

lijn, schreef Mann, waren „een soort wilde amazones die in hoge glimmende groenleren laarzen rondliepen. Een van hen liep met een rottinkje te zwaaien en naar mij lonkend, fluisterde zij mij in het voorbijgaan in het oor: „Wil je graag mijn slaaf zijn? Kost maar zes miljard en een sigaret. Een koopje. Kom maar, schat!”

Ook travestie was aan de orde van de dag. Friedrich vertelt dat „iedere nachtvliinder in Berlijn heel goed een man zou kunnen blijken te zijn” en het Berlijn van die dagen was in de wereld berucht vanwege de „perverse bals” waar „honderden als vrouw verklede mannen en honderden als man verklede vrouwen met elkaar dansten onder het welwillende oog van de politie”.

Het was een tijd van „het verval van alle waarden”.

Het is niet toevallig dat in onze tijd het voortschrijdende verval van de seksuele moraal samenviel met de steeds toenemende inflatie aan het eind van de jaren '60 en het begin van de jaren '70.

Inflatie ondermijnt ook het gezin. Inflatie slokt een onevenredig groot deel van het gezinsbudget op voor de kosten van wonen. Door de hoge kosten plus de enorm gestegen rente

(ook een gevolg van inflatie — rente is in feite de „kosten” van geld) is het voor de meeste gezinnen, als men niet gefortuneerd of bevoorrecht is, praktisch onmogelijk een eigen woning te betalen zonder dat de vrouw ook werkt.

In de westerse wereld zou de levensstandaard van de jaren '60 in de jaren '70 niet op hetzelfde peil zijn gebleven als niet miljoenen vrouwen en moeders waren gaan werken. En daarvan zijn de kinderen en het gehele gezinsleven de dupe. In de inflatoire jaren '70 was het percentage echtscheidingen veel hoger dan in de jaren '60 met minder inflatie.

Maar inflatie is voor het geestelijke leven nog funester. Zij bestraft in feite de wil om een hoog moreel karakter te ontwikkelen en bevordert de ergste vormen van cynische zelfzuchtige hardvochtigheid. Thomas Mann, de beroemde romanschrijver die in de jaren '20 de vliegende inflatie in Duitsland meemaakte, beschrijft hoe inflatie het karakter van de mens aantast:

„Er is geen enkel systeem of rechtvaardigheid in de wijze waarop de mensen tengevolge van de inflatie hun bezit kwijtraken en het in andere handen zien overgaan. Een cynische mentaliteit van 'ieder vecht voor zichzelf' maakt zich van iedereen meester. De grote massa van hen die vertrouwen hebben in de gevestigde orde, de naïeve, niet-wereldse mensen, allen die produktief en nuttig werk doen, maar niet weten hoe zij met geld moeten manipuleren, de ouderen die hoopten te kunnen leven van wat zij hadden verdiend — al die mensen zijn gedoemd te lijden. En dergelijke ervaringen vergiften de moraal van een volk... Inflatie is een tragedie waardoor een geheel volk cynisch, hardvochtig en onverschillig wordt.”

Nu begrijpen wij ook waarom God verband legt tussen economie, hardvochtigheid en seksuele zonde. Hoewel het niet met zoveel woorden in de bijbel staat dat men in het oude Sodom en Gomorra munten besneed (de vroegste methode van inflatievorming die wij kennen), lijkt de levenshouding in Sodom en Gomorra vrijwel dezelfde als die hierboven beschreven is:

„Zie, dit was de ongerechtigheid van uw zuster Sodom: in trots, over-

daad en zorgeloze rust leefde zij met haar dochters zonder de ellendige en de arme te ondersteunen. Verwaten waren zij en zij bedreven gruwelen voor mijn aangezicht. Daarom vaagde Ik ze weg, zodra Ik het zag” (Ezech. 16:49-50).

Een politieke schandaal

John Maynard Keynes wist ook dat, als de regering haar valuta ondergraaft, zij daarmee ook de maatschappij uitholt. „Lenin moet eens gezegd hebben dat de beste manier om het kapitalistische systeem te vernietigen is om de valuta te verzieken en daarin had hij ongetwijfeld gelijk. Er is geen verfhjnder, zekerder manier om de grondslag van de maatschappij kapot te maken dan geldontwaarding.”

Men kan niets anders verwachten, wanneer de regering zelf het verkeerde voorbeeld geeft door op oneerlijke wijze het geld van de eigen burgers te ontwaarden.

Op die manier wordt de maatschappij aan de basis — en dat geldt met name voor de vrije maatschappij — aangetast. Hans Sennholz wijst erop dat inflatie „tot gevolg heeft dat er bij haar ontelbare slachtoffers een economisch en politiek radicalisme groeit. Inflatie is funest voor de spaargelden van de middenklasse en vermindert het inkomen van loontrekkers die daardoor het prijsbeleid gaan wantrouwen. Ziende hoe onrechtvaardig alles verdeeld is, zoeken de slachtoffers dan meestal hun heil in stakingen of roepen om maatregelen van de regering.”

Zo leidt inflatie, die een gevolg is van het ingrijpen van de regering in de economie, tot steeds verder ingrijpen, tot meer bureaucratie, meer maatregelen, rantsoeneringen, prijsmaatregelen met als onvermijdelijke gevolgen zwarte markt en schaarste.

Joseph Schumpeter, een van de knapste Tsjechische economen, waarschuwde dat inflatie leidt tot een verstikkende wereld van een totalitaire economische politiek. „... Aanhoudende inflatoire druk kan een zeer grote rol spelen bij het proces waardoor het privéondernemerschap geheel en al in de verstikkende greep van de bureaucratie komt.” Inflatie maakt dat wat vroeger het terrein van het particulier initiatief was tot het terrein van

wökerende overheidsbemoeienis.”

Inflatie is bezig een harde, verschrikkelijke wereld te doen ontstaan, een wereld van hardvochtigheid, armoede en moreel verval. Als gevolg van de hebzucht van de regering maakt de inflatie de wereld nog killer, onvrij, nog meer gereglementeerd.

Inflatie verhaast de komst van de tijd waarin de zeggenschap van de regering over het economische leven zó verstikkend zal worden dat „niemand meer kan kopen of verkopen” zonder een speciale vergunning van een totalitaire fascistische regering (Openb. 13:17), geïnspireerd zoals bijbelse profetie duidelijk maakt, door Satan zelf (Openb. 16:13-14).

Maar de bijbelse openbaring die waarschuwt dat inflatie een gesel zal worden voor en gedurende de crisistijd aan het einde van de huidige verdorven wereld (Hagg. 1:6), verkondigt ook dat een betere wereld zal zegevieren. Een maatschappij die zo verscheurd is, zal niet eeuwig zo hoeven te lijden.

Inflatie heeft een politieke oorzaak en zal ook een politieke oplossing vinden. Maar die zal niet komen van menselijke politici. En de oplossing zal „politiek” zijn alleen in die zin dat zij te maken heeft met een regering. Inflatie zal niet door menselijke regeringen worden opgelost, maar door Gods bestuur dat vrede zal brengen onder alle volken (Jes. 2:2-5). Het zal op aarde worden gebracht door de wederkomst van Jezus Christus. Als de vrede eenmaal is gevestigd, zal Gods bestuur welvaart brengen door in te stellen dat de geldvoorraad niet méér zal toenemen dan in evenredigheid met de produktie van nieuwe goederen en diensten.

Mensen zullen dan niet meer teniet doen wat anderen hun leven lang hebben gespaard om een beetje financiële zekerheid te hebben. Niet langer zullen mensen hun macht misbruiken om tijdelijk in de gunst te komen bij het kiezersvolk, wat zij vaak nastreven ten koste van hun medeburgers die daardoor verarmen. Niet langer zullen mensen hoeven te lijden in een wereld zonder gevestigde waarden, stabiliteit of een vaste basis waarop men aan een zekere toekomst kan werken. God zal een eind maken aan de inflatie — dat is goed nieuws. □

TOT WELKE GODSDIENST zal de wereld zich uiteindelijk bekeren?

Momenteel is de wereld scherp verdeeld door christendom, islam, hindoeïsme, boeddhisme en ontelbare kleinere godsdiensten. Toch zal de hele wereld uiteindelijk tot één religie worden bekeerd. Weet u welke dat zijn zal? Wellicht zult u er verbaasd over staan.

door Clayton Steep

Is het eigenlijk niet merkwaardig? Geen enkele godsdienst is erin geslaagd zelfs maar een meerderheid van het mensdom voor zich te winnen. Mocht er inderdaad een geloof bestaan, dat beter is dan alle andere, dan vraag je je toch af waarom niet de meerderheid van de wereldbevolking ertoe behoort.

Ja, waarom belijdt dan niet de hele wereld dat geloof?

Thans is het zo gesteld dat van ruim vier miljard mensen hier op aarde er meer dan drie miljard geen christen zijn.

Iets meer dan 3½ miljard is geen hindoe en bijna een zelfde aantal geen mohammedaan.

Dat zijn heel wat ongelovigen!

Niet dat er geen pogingen in 't werk zijn gesteld om hen te bekeren. Door heel de geschiedenis hebben ijveraars, missionarissen, profeten en leraren — hele legers van zulke figuren — een begin gemaakt met de bekering van mensen die er een ander geloof op na hielden. Godsdiensten zijn geëvolueerd, veranderd, afgezwakt, hervormd, samengesmolten en uiteengevallen maar bovenal werden ze krachtig gepropageerd. Bekering wordt van essentieel belang geacht, al was het alleen maar om het voortbestaan van godsdienst te verzekeren.

Over het algemeen werd daarbij de voorkeur gegeven aan een vreedzame bekering, uit vrije wil, maar van menige godsdienst is bekend dat hij z'n toevlucht nam tot oorlog als het om bekering ging, of op z'n minst tot het uitroeien van ongelovigen die niet in staat bleken „het licht te zien”.

Met geen mogelijkheid kan worden vastgesteld hoeveel bloed er in naam van het geloof is vergoten. Van de dag waarop Kaïn zijn broeder Abel doodsloeg, in de tijden van „heilige oorlogen”, kruistochten en inquisitie tot vandaag de dag, hebben godsdienstige geschillen tot moord en verminging geleid.

Godsdienst tegen godsdienst en — het klinkt ongelooflijk — zelfs godsdienst tegen zichzelf! Onlangs nog kon men op de tv zien hoe in Iran moslems andere moslems doodden. De afgelopen tien jaar heeft de wereld getuige kunnen zijn van het schouwspel dat in Noord-Ierland belijdende christenen elkaars bloed vergieten. Tweeduizend doden — tot nu toe.

Neemt men kennis van dit alles, dan is het zonneklaar dat, voor wat bekering betreft, gewelddadige noch vreedzame methoden veel hebben uitgehaald. Ongeacht van welk godsdienstig standpunt men het bekijkt,

het grootste deel van de wereldbevolking is nog altijd niet bekeerd.

De grootste religie ter wereld . . .

De christelijke godsdienst, met een miljard belijdenden, is de grootste religie ter wereld. Maar wat haar eigen wezen en welzijn betreft, is deze religie nog altijd niet krachtig genoeg om buitenstaanders ervan te overtuigen dat ze inderdaad is wat ze beweert te zijn: het licht en de hoop van heel de mensheid.

De bekende Amerikaanse opiniepeiler George Gallup jr. heeft onlangs een uitgebreid onderzoek ingesteld naar de godsdienstige stromingen hier op aarde. Zijn bevindingen leren ons dat in West-Europa „het christendom weleens in grote moeilijkheden kan komen. Er is een markante teruggang wat betreft het geloof in God en in een leven na de dood”.

In november 1979 kreeg de Generale Synode van de anglicaanse kerk cijfers voorgelegd, waaruit bleek dat het aantal belijdenden de voorgaande vijf jaar met bijna 12 procent was teruggelopen.

In een rapport van het Studiecentrum voor Wereldevangelisatie wordt gewezen op de aanzienlijke vooruitgang van het christendom in de landen van de Derde Wereld; maar ook

wordt in dat rapport gezegd dat ons een weergalozе afvalligheid van het christelijk geloof te wachten staat. In het gunstigste geval zal men van stilstand kunnen spreken.

Volgens de heer Gallup zijn Amerikanen zo te zien nogal godsdienstig van aard: 92% van hen gelooft in God, 89% bidt, 78% is bij een godsdienstig genootschap aangesloten, maar slechts 41% gaat geregeld naar de kerk. Een in 1974 in Nederland gehouden enquête leerde dat in drie van de vijf Nederlandse gezinnen een bijbel is, maar in slechts de helft van die gezinnen werd die bijbel ook opengeslagen.

Volgens een enquête gehouden in 1966 door het weekblad *Margriet* en één in 1979 door het weekblad *de Tijd* is het aantal gelovigen in Nederland sterk gedaald. In 1966 geloofde 82% in God (of een hogere macht), in 1979 was dat nog maar 74%.

Er zijn aanwijzingen dat „vele ouders en ook kinderen in geestelijk opzicht analfabeten zijn” en slechts uiterst vage antwoorden kunnen geven op vragen aangaande de leerstellingen van hun geloof. En terwijl toch 98% van alle Amerikaanse gezinnen op z'n minst één bijbel heeft, kunnen slechts weinig Amerikanen de evangeliën of de tien geboden opnoemen.

Er is iets mis in de wereld! Volwassenen „van alle leeftijden flirten met een brede verscheidenheid van bewegingen en gebruiken in een zucht naar bevrediging”. Daartoe behoren o.m. transactionele analyse, Zen, sensitivity-training, pyramidekracht, slingerkracht, kleurenpsychologie, astrologie, tarokspel, organisch voedsel, biorythmie, aura's, praten tegen planten, psychische chirurgie, astrale projectie, alcohol, zelf-assertiviteit, marihuana, cocaïne en psychische stimulantia.

Toen een groep Amerikaanse kinderen uit de eerste klas van de middelbare school naar de bijbel werd gevraagd, verrieden hun antwoorden een veelzeggend gebrek aan bijbelkennis. Sommigen dachten dat Sodom en Gomorra een liefdespaar was; dat Eva uit een appel werd geschapen; dat Jezus door Mozes werd gedoopt; en dat de evangeliën

waren geschreven door Mattheus, Markus, Luther en Johannes.

... maar het meest verdeeld

In vele kerken zingen de gelovigen inspirerende gezangen, waarin ze zich „soldaten van Christus” en „door geen tweedracht verdeeld” noemen. Maar dat neemt niet weg dat het christendom in drie grote groepen uiteen is gevallen: de rooms-katholieke kerk met 562 miljoen aanhangers, de oosterse kerken met ongeveer 135 miljoen, de protestantse kerk en andere denominaties met zo'n 320 miljoen. Alles bijeen zijn er honderden religieuze groeperingen.

Afgezien van de erkenning dat God bestaat, is er geen enkel dogma waar alle belijdende christenen het over eens zijn — niet één.

Met geen mogelijkheid kan worden vastgesteld hoeveel bloed er in naam van het geloof is vergoten.

Van vele kanten wordt thans druk uitgeoefend om het christendom tot een eenheid te maken, maar onder de huidige omstandigheden zou een dergelijke „unificatie” alleen maar een zeer oppervlakkige kunnen zijn zonder uniformiteit van dogma's.

Vragen die een antwoord eisen

In het bijzonder voor belijdende christenen rijzen er enige uiterst belangrijke vragen, die een antwoord eisen: hoe moet het nu met die miljarden ongelovigen? Wat zal er met hen gebeuren als ze sterven zonder christen te zijn geworden? En wat dat aangaat: wat is er geworden van de miljarden ongelovigen die al gestorven zijn en van wie de meesten zelfs nooit de naam Jezus hebben gehoord?

De meeste belijdende christenen zijn van mening dat die mensen de kans op redding hebben gemist. Als

dat werkelijk het geval is, dan is er iets zeer onrechtvaardigs in de manier waarop God de dingen doet. Anderen daarentegen denken dat al die miljarden niet-bekeerden evengoed gered zullen worden. Maar... wat heeft het dan voor zin de mensen nu te bekeren? Let wel! Over deze uiterst belangrijke vraag is het christendom in zichzelf verdeeld!

Is er ook maar enige zin in dit alles? Is God werkelijk bereid het grootste deel van de mensheid zo maar af te schrijven? Of heeft Hij een vast omlijdend plan tot redding, waarmee Hij een ieder die ooit geleefd heeft, een eerlijke kans biedt zich te bekeren en het eeuwige leven te beërven? Mocht dat inderdaad het geval zijn, wat is dat dan voor een plan?

Een alomvattend plan

De waarheid is dat geen der godsdiensten van de mensen de wereld ooit zal bekeren. Dat is iets wat God, de Schepper, zelf zal doen wanneer Hij de tijd daartoe gekomen acht. Hij heeft een alomvattend plan en dit plan wordt ons in de bijbel geopenbaard; het wordt aangegeven door de jaarlijks terugkerende zeven heilige dagen, die God heeft ingesteld om de mensheid te herinneren aan hetgeen Hij doet. Helaas hebben vele joden zich daar niet altijd aan gehouden; en de christenen zijn van mening dat het joodse feestdagen zijn. Toch is het zonder deze dagen niet mogelijk goed te begrijpen waar het leven om draait. Ze beelden het grote plan uit, dat God bezig is op aarde te realiseren.

Een van deze heilige dagen zal dit jaar eind mei vallen. Dat is het Feest der Eerstelingen of Pinksteren. Een ieder die met de bijbel vertrouwd is, weet dat in de heilige Schrift de graanoogst het symbool is van bekeering en behoud van mensen. Het binnenhalen van de oogst is hier het binnenbrengen van de mensen in Gods Koninkrijk (zie Matth. 13:18 - 30). De eerste graanoogst werd gevierd met het Feest der Eerstelingen of Pinksteren. Hiermee werden bedoeld de *weinigen* die nu reeds tot behoud zijn geroepen. Het wordt logischerwijze gevolgd door de

herfstfeesten — het Loofhuttenfeest en „de laatste grote dag”, die het behoud uitbeelden van de meerderheid van de mensheid, ook van de miljarden die eens geleefd hebben en die dan hun kans op behoud zullen krijgen — als Jezus Christus teruggekeerd zal zijn.

Maar wat heeft dit alles te maken met hetgeen de meeste christenen vandaag de dag geloven? Het laat ons zien hoe ver christenen van de bijbelse waarheid zijn afgedwaald. Op dit moment roept, bekeert en redt God slechts een *gering* aantal mensen: de eerstelingen!

De Kerk van het Nieuwe Testament begon op de Dag der Eerstelingen, op Pinksteren (Hand. 2). Dit feest van Pinksteren beeldt het hele tijdperk van de nieuwtestamentische Kerk uit vanaf haar ontstaan in het jaar 31 n.Chr. tot de tijd van Jezus' wederkomst op aarde. In deze hele periode wordt slechts een kleine groep — de eerstelingen (Rom. 8:23) geroepen, bekeerd en behoud in het vooruitzicht gesteld.

Jezus noemde zijn Kerk een „klein kuddeke” (Lukas 12:32). (Men kan moeilijk zeggen dat een menigte van een miljard klein is.) Jezus leerde overduidelijk: „... wijd is de poort en breed de weg, die tot verderf leidt [niet noodzakelijk tot eeuwige verdoeming, doch enkel tot verderf]... want eng is de poort en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden” (Matth. 7:13-14). Precies zo heeft Jezus het gezegd: weinigen.

Volgens de bijbel is heel de wereld verleid en in religieuze verwarring (Openb. 12:9). Ze is verblind (1 Kor. 4:4). Jezus sprak in gelijkenissen opdat de mensen het niet zouden begrijpen. Komt dat u ongeloofwaardig voor? Sla dan Markus 4:10-12 er eens op na.

Jezus sprak tot de schare in gelijkenissen (Markus 4:10): „En toen Hij alleen was [en de menigte onbekeerden was vertrokken], vroegen zij die in zijn omgeving waren met de twaalven, [de door Jezus gekozen discipelen en de 12 die de twaalf apostelen zouden worden] Hem naar de gelijkenissen”. Zij konden die evenmin begrijpen en wilden dat Jezus het hun uitlegde.

„En Hij zeide tot hen [die Hij uitgekozen had, de eerstelingen]: U is gegeven het geheimenis van het Koninkrijk Gods, maar tot hen die buiten staan [de verblinde, onbekeerde menigte], komt alles in gelijkenissen...” (vers 11).

Waarom?

„Dat zij ziende zien en niet bemerken, en horende horen en niet verstaan, opdat zij zich niet bekeren en hun vergeven worde (m.a.w. dat de menigte niet op dat moment zou worden bekeerd, doch diende te wachten tot God de mensen te zijner tijd de ogen zou openen voor de waarheid)” (vers 12; zie ook Lukas 8:10 en Matth. 13).

Het evangelie moet worden gepredikt „tot een getuigenis voor alle volken” (Matth. 24:14). Op dit moment is het nutteloos te proberen de wereld te bekeren. Eerst moet God „de sluier vernietigen, die alle naties omsluit”. *En Hij zal dat zeker doen* — na Christus' wederkomst op aarde (Jes. 25:7). Dat is het tijdstip waarop God een begin zal maken met de bekering van de hele wereld tot de ware godsdienst, tot zijn waarheid. Gods wetten en de door Hem bevolen weg des levens, die Hij in de bijbel heeft neergelegd, worden niet gevolgd. Zijn geopenbaarde waarheid wordt door geen van de godsdiensten der mensen begrepen. In de wereld die komen zal en waarover Jezus Christus zal regeren, zullen alle volkeren voor de eerste maal worden onderricht in Gods weg: „Want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken” (Jes. 11:9). Voor het zo ver is, zullen alleen degenen die God tot zijn waarheid roept, worden bekeerd. Aldus Jezus (Joh. 6:44, 65).

Uiteindelijk echter zal elk menselijk wezen dat ooit heeft geleefd, gelegenheid krijgen Gods Koninkrijk binnen te gaan. God is rechtvaardig jegens allen. Het is goed dat te weten!

U zult er goed aan doen de gratis overdruk te bestellen van het boeiende artikel *Is dit de enige dag des heils?* en het boekje *Heidense feestdagen — of Gods heilige dagen?* Vraag deze lectuur aan en geloof dan wat u in uw eigen bijbel leest. □

JOEGOSLAVIË

(Vervolg van pagina 7)

West-Europa... Hierdoor zal Joegoslavië zich moeten openstellen voor het Westen... om zijn voortbestaan te verzekeren.”

Het ontstaan van een Europees machtsblok

Joegoslavië's toekomst zal zich afspelen tegen de achtergrond van de zich thans voltrekkende wereldgebeurtenissen met name het verval van Amerika's macht en de noodzaak voor Amerika's bondgenoten om hun eigen belangen te behartigen.

Bijbelse profetie onthult dat er in Europa weldra een nieuw uit tien naties bestaand machtsblok zal ontstaan om de macht van de Sovjetunie te breken. Religie zal een essentiële, zoniet hoofdrol spelen. Moskou's problemen in Afghanistan en het feit dat Joegoslavië zich tot het Westen wendt, zou een schokeffect op heel Oost-Europa kunnen hebben.

De Russen hebben de oppositie van Afghanistan duidelijk onderschat. Wellicht moeten zij spoedig 400.000 man inzetten voor een zinkput. Rusland kan zich immers niet veroorloven de socialistische marionettenregering daar te laten vallen? Dat zou een gevaarlijk precedent scheppen.

Wat zal er gebeuren als de katholieken in Oost-Europa als reactie op het Russische dilemma, gezamenlijk in opstand komen tegen Moskou? Wat zouden de Russen kunnen uitrichten, nu zij hun troepen in Afghanistan hebben? Het potentieel is aanwezig zoals het bezoek van paus Johannes Paulus II aan Polen vorig jaar heeft bewezen.

De hernieuwde wens van het Vaticaan om de roomse kerk met de orthodoxe kerken te verenigen — zelfs met stappen in de richting van de moslemwereld — in een eenheidsfront tegen het atheïstische communisme zou een bijzonder interessante toepassing in Joegoslavië kunnen hebben, gezien zijn religieuze structuur.

Europa zou weleens zowel in zijn oostelijke als in zijn westelijke helft aan de vooravond van een grote omwenteling kunnen staan. □

DE RECHTSORDE

door Stanley R. Rader

Toen ik in december jl. de heer H. W. Armstrong op zijn succesvolle reis naar China vergezelde, werd mij verzocht voor de rechtenfaculteit van de universiteit van Peking een voordracht te houden over het Amerikaanse staatsrecht. Juist in die dagen hield het begrip wet en wetgeving onze Chinese gastheren sterk bezig — immers over nog geen maand zou in China het eerste wetboek van kracht worden. Ik speelde daarop in door mijn gehoor te wijzen op het eminente belang van de rechtsorde — de idee dat de regeerders als zodanig niet de hoogste macht bezitten, maar onder een hogere instantie staan die hun macht betrekkelijk maakt.

Tot 1979 had de Volksrepubliek China bijna twintig jaar lang geen rechtsorde gekend. Het ministerie van Justitie was opgeheven en de plaatselijke rechtbanken spraken „recht” naar gelang de heersende opvattingen van de favoriete politieke partij. Rechters en advocaten belandden in de gevangenis of werden op boerderijen of in fabrieken tewerkgesteld. Het was een periode die nu te boek staat als een „tijd van wetteloosheid”. „Een hele generatie is opgegroeid zonder besef hoe belangrijk een rechtsorde is voor onze maatschappij, en zonder enige eerbied voor de wet”, aldus een jurist in de *London Times*.

Thans heeft China een aantal geschreven wetten die de belofte inhouden van een herstel van de rechtsorde in de Chinese samenleving. Een professor van de universiteit van Columbia zei in dit verband: „Dit zijn historische ‚revolutionaire’ veranderingen”. De nieuwe wetten betekenen een van de meest opzienbarende keerpunten in de annalen van de hedendaagse politiek.

Niet alleen dat het bestaan van een gevestigd stelsel van wetten een drastische koerswijziging betekent in de jongste geschiedenis van China, maar wat vooral interessant is hierbij, is het feit dat de nieuwe wetten

blijkbaar meer op westerse en Japanse leest geschoeid zijn dan op die van andere socialistische landen. Een aantal bepalingen in het nieuwe wetboek van strafrecht bijvoorbeeld lijkt opvallend veel op de waarborgen die zijn neergelegd in Amerika's Bill of Rights.

Bij de nieuwe wet is het de regering verboden met geweld bekentnissen af te dwingen of door middel van dreigementen bewijsmateriaal te verzamelen. Iets dergelijks vindt men ook in het 5de amendement op de Amerikaanse grondwet.

Een ander wetsartikel houdt in dat plaatselijke autoriteiten niet gerechtigd zijn een verdachte vast te houden, zolang er geen arrestatiebevel van een rechtbank is. Ditzelfde is ook vastgelegd in het 4de amendement op de Amerikaanse constitutie.

Nog frappanter dan de in de wetgeving ingebouwde waarborgen van bepaalde burgerlijke vrijheden bij strafzaken zijn een paar nieuwe wetten betreffende buitenlandse investeringen. Hierbij worden de bevoegdheden van de regering sterk aan banden gelegd inzake de oprichting van vennootschappen tussen Chinese en buitenlandse firma's.

Het is echter wel zo dat een aantal juristen de nieuwe wetten heeft bekritiseerd vanwege de bepalingen betreffende „contrarevolutionaire vergrijpen”, een formulering waar men alle kanten mee uit kan en waarmee de regering de mogelijkheid is gegeven de „vrijheid van meningsuiting”, zoals wij die in het Westen kennen, te onderdrukken. Een professor uit de provincie Liaoning, heeft tegen dit wetsartikel bezwaar gemaakt, omdat het door plaatselijke politiemensen kan worden gehanteerd om schrijvers van muurkranten te arresteren. Bovendien zouden de in de wet ingebouwde waarborgen waardeloos kunnen blijken te zijn, omdat er in China geen juristen en rechters zijn om erop toe te zien dat bij eventuele processen de letter van de wet wordt geëerbiedigd.

Desondanks ligt daar het belangrijke feit dat de Volksrepubliek China nu de noodzaak is gaan inzien van een vast stelsel van wetten waardoor o.a. de willekeur van degenen die aan de macht zijn, wordt ingeperkt.

Een beschaafde wereld heeft een min of meer stabiel rechtssysteem nodig om behoorlijk te kunnen functioneren. Als ik iets wil ondernemen, moet ik weten of ik daarin door de overheid zal worden tegengewerkt. Elke opbouwende constructieve activiteit wordt onmogelijk gemaakt, als men gevaar loopt het slachtoffer te worden van de willekeur en de grillen van de regerende instanties.

En zeker als een maatschappij ook economisch vooruit wil komen, moet zij een betrouwbare wetgeving hebben. Het bedrijfs- en zakenleven kan niet functioneren, als men afhankelijk is van willekeur van boven af. Professor J. Cohen van de rechtenfaculteit van Harvard wijst erop dat zonder een vast rechtssstelsel de mensen huiverig zijn om initiatieven of nieuwe ideeën te ontwikkelen. Een andere professor in de rechten, J. Bentham, heeft eens gezegd dat er wetten moeten zijn, opdat een ieder kan genieten van de vruchten van zijn arbeid. Zouden er geen wetten zijn, dan zou wrs. niemand willen werken.

Dit is ook de reden waarom veel van de nieuwe Chinese wetten ten doel hebben een betrouwbaar systeem van wetsbepalingen op te stellen in het kader waarvan buitenlandse ondernemingen in China kunnen werken. De Volksrepubliek hoopt dat daardoor bedrijven aangemoedigd zullen worden om zich in het land te vestigen en zo mee te helpen het te moderniseren.

De rechtsorde is een van de fundamentele doelstellingen van een regering. In de VS is de geschreven grondwet, die de grenzen van de macht van de regering nauwkeurig vastlegt, een sterke waarborg tegen een autoritair bestuur. De hoogste rechter John Marshall zei nadat de grondwet van kracht was geworden, dat het de bedoeling was dat zij die waren gekozen om het land te regeren, de grenzen die door een hoger gezag, de constitutie, waren vastgelegd, niet konden overschrijden.

De idee dat regeringsleiders een
(Zie verder pagina 27)

Deel twee:

EEN STEM te midden van GODSDIENSTIGE VERWARRING

Hoe kon de wereld in zo'n warboel terechtkomen? Uit deze geestelijke woestijn roept een heldere en krachtige stem de geruststellende waarheid van 's werelds enige en gewisse hoop.

door Herbert W. Armstrong

Hoofdstuk 2

HOE DE ZEVEN WAARHEDEN WERDEN GEOPENBAARD

Hoe kan iemand in deze tijd van godsdienstige verwarring de zeven fundamentele waarheden die de veelheid van religies in de wereld loochenstraffen, ontdekken?

Waarom zijn de mensen in Thailand boeddhist, die in de Arabische wereld mohammedaans? In de eerste plaats natuurlijk omdat hun geloof hen en al hun medemensen van kindsbeen af is bijgebracht, zodat zij het als iets vanzelfsprekends zijn gaan beschouwen. Daarom kan men ook nooit verwachten dat iemand, tegen alles in wat hem zijn leven lang is geleerd, de waarheid die voor hem verborgen is gehouden, zal ontdekken.

Waarom geloven de meeste mensen wat zij geloven? Men ziet maar zelden dat iemand zich afvraagt hoe

hij eigenlijk aan het geloof is gekomen waaraan hij vastzit.

De bron van waarheid

Iedereen heeft weleens een afbeelding gezien van Rodins beeldhouwwerk „de Denker” — een man die voorovergebogen zit met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn kin steunend op een hand. Hij zit daar kennelijk, diep in gedachten, niets anders te doen dan te denken.

Dit beeld zou naar men meent uitbeelden hoe sommige religies in de wereld ontstaan zijn.

Maar „de Denker” had niets waarop hij zijn denken zou kunnen baseren. Het ontbrak hem aan een grondslag; hij had geen enkel feit waarop hij zijn speculaties kon opbouwen.

De menselijke geest heeft niet het vermogen uit zichzelf zonder er een basis voor te hebben, waarheid voort te brengen.

Maar hoe weinig mensen denken eigenlijk echt na!

De meeste mensen nemen klakkeloos aan wat hen van jongs af is bijgebracht. Ook volwassen geworden blijven zij geloven wat zij al die tijd hebben gehoord, gelezen of

geleerd. Zij leven gewoon in hun maatschappelijke omgeving alsof alles vanzelfsprekend is. De meeste mensen beseffen niet dat zij, wat zij als iets vanzelfsprekends geloven, eigenlijk volkomen gedachteloos als waar hebben aangenomen. Wat zij geloven zullen zij dan ook krachtig en geëmotioneerd verdedigen. Het is een typisch menselijke eigenschap zich met de stroom te laten meedrijven, mee te gaan met de massa, hetzelfde te geloven en te doen wat anderen geloven en doen.

De meeste mensen weigeren ook hardnekkig te geloven wat zij niet willen geloven. Wie zich niet wil laten overtuigen, is ook niet te overtuigen.

Ik ben zelf ook zo conformistisch geweest. Ik zou nooit uit mijzelf, op eigen kracht deze grote waarheden hebben ontdekt.

Maar ook de profeet Mozes zou nooit de waarheden die hij in de eerste vijf boeken van de bijbel heeft neergeschreven, uit zichzelf hebben kunnen vinden. Er was een wonder van God voor nodig — de gebeurtenis van het brandende braambos — om hem de ogen te openen voor de openbaring van de dingen Gods.

Zelfs toen hij Gods stem hoorde, sribbelde Mozes nog tegen. Maar Gods wil was onweerstaanbaar en Mozes moest zich tenslotte gewonnen geven.

De apostel Paulus zou, vele eeuwen later, nooit uit zichzelf achter Gods waarheden hebben kunnen komen of ons deze hebben kunnen openbaren. Hij, Saulus, was „nog dreiging en moord blazende tegen de discipelen des Heren” (Hand. 9:1). Maar Jezus sloeg hem met blindheid, bracht hem tot bezinning en onderwees hem in kennis en in wat Christus van hem verlangde. Christus onthulde hem in eigen persoon vele van de waarheden die u hieronder zult lezen.

Hoe is het gekomen dat ik deze schat van de kennis der waarheid heb gevonden? Beslist niet uit mijzelf, omdat ik ernaar zocht of omdat ik begaafder ben dan andere mensen. Maar Jezus heeft mij hard aangepakt, op een heel andere wijze dan de apostel Paulus weliswaar, maar desalniettemin pijnlijk en doeltreffend.

Deze fundamentele waarheden worden niet door de mens zelf bedacht, maar zij worden hem geopenbaard. Zij komen van God, niet van de mens. In alle in de bijbel opgetekende gevallen ging het initiatief van God uit.

En hier, in deze zin, ligt eigenlijk de kern van de hele zaak. De wereld kent allerlei religies die aan het brein, de fantasie of de speculaties van bepaalde mensen zijn ontsproten. Maar deze lieden hadden geen echte, geen hechte basis als uitgangspunt. De waarheid wordt door God aan ons geopenbaard.

Maar heeft dan niet iedereen toegang tot de bijbelse waarheid? Men neemt althans algemeen aan dat de kerken leren wat in de bijbel is geopenbaard.

Nu wil ik u in het kort vertellen hoe Christus mij om zo te zeggen heeft „neergeslagen” om mij daarna de ongelooflijke waarheden te openbaren — bijbelse waarheden die door de kerken niet geloofd en niet geleerd worden.

Het ontwaken — de vonk van de eerzucht slaat in

Mijn ouders waren heel gewone, maar evenwichtige rechtschapen mensen grootgebracht in het Quakergeloof. Ik heb mijn genealogie terug

kunnen voeren tot Edward I van Engeland en een afstammingslijn gevonden die teruggaat tot Koning David van het oude Israël. Mijn voorouders zijn met William Penn vanuit Engeland naar Pennsylvania geëmigreerd, honderd jaar voordat de Verenigde Staten een zelfstandige natie werden.

Ik ben van jongs af in het Quakergeloof opgevoed, maar in die vormen-de jaren was mijn religieuze belangstelling volkomen passief.

Toen ik 18 was, verloor ik praktisch alle belangstelling voor wat met godsdienst te maken had en ik ging niet meer naar de kerk. Toen ben ik met een drastisch zelfonderzoek begonnen en heb allerlei beroepen onderzocht om uit te vinden waarvoor ik geschikt was en om te voorkomen dat ik het verkeerde beroep zou kiezen.

Ik was toen al tot de slotsom gekomen dat de meeste mensen die ik kende, gewoon het slachtoffer van omstandigheden waren. Weinigen hadden hun toekomst verstandig uitgestippeld. De meesten hadden eenvoudig het eerste het beste baantje genomen dat zich voordeed. Niemand die voor zichzelf had uitmaakt waar hij wilde wonen, in zijn land of elders in de wereld. Men liet zich door de omstandigheden leiden. Zij die gingen studeren, kozen die richting of dat beroep dat hen op dat moment aantrekkelijk leek.

Maar toen iemand voor wie ik in de zomervakantie werkte — ik was toen pas zestien — mij prees, omdat ik zo goed werkte, en mij aanmoedigde, wekte dat in mij een brandende eerzucht op. Eerzucht is niet alleen het verlangen iets te presteren, maar ook de bereidheid er alles voor over te hebben.

Als gevolg van dit onderzoek op mijn achttiende jaar ging ik in zaken en kwam in het reclameberoep terecht. Ik werkte tot diep in de nacht in plaats van plezier te maken zoals mijn leeftijdgenoten.

Ik werd een zeer succesvolle zakenman. Ik was een harde werker en gold als iemand die van aanpakken weet; ik studeerde ijverig en wilde van alles leren. Zodoende kreeg ik een groot zelfvertrouwen, dat later zou plaatsmaken voor een ander soort vertrouwen — geloof in Christus.

Ik zocht banen uit waarvan ik kon leren en „verkochte mijzelf” aan werkgevers bij voorkeur in een branche waarin ik in contact zou komen met succesrijke mensen.

In 1915 ging ik voor mijzelf beginnen als vertegenwoordiger van een uitgeverijfirma in Chicago. Ik kreeg ook de vertegenwoordiging van negen grote financiële kranten in de Verenigde Staten — bladen die door bankmanagers werden gelezen. Ik deed zaken met de presidenten van vele der grootste industriële ondernemingen in het Middenwesten. Ik nam ook deel aan de directievergaderingen van staats- en nationale banken en leerde daardoor veel grote bankiers uit New York kennen. Nog geen dertig jaar oud had ik, omgerekend naar de huidige waarde van de dollar, een jaarinkomen van ongeveer 175 000 dollar.

Mijn zaken storten in

Toen kwam de depressie van 1920. Hoewel van korte duur was zij voor dat jaar desastreus. Mijn voornaamste reclameprojecten lagen in de branche van landbouwmachines, niet zozeer op het terrein van de New Yorkse banken. Al mijn grote opdrachtgevers, waaronder Good Year, stonden voor een faillissement. Een alom bekende directeur die ik kende, pleegde zelfmoord. Geheel buiten mijn schuld werd mijn zaak door gebeurtenissen waarop ik geen invloed had, onder mijn handen weggeslagen.

Ik verhuisde met mijn gezin naar Portland, Oregon en begon daar een reclamebureau voor eigenaars van wasserijen. De wasserijbranche stond wat omzet betrof op de elfde plaats, maar zij was sterk verouderd. Ik associeerde mij met een efficiencydeskundige, een topman op zijn gebied. Ik nam alleen klanten die ons toestonden om hun zaak op een efficiënte manier te reorganiseren, zowel wat betreft de kwaliteit van de wasserijservice als ook de wijze van zaken doen waarvoor ik verantwoordelijk was. Als ik in de reclame dingen beloofde, moest ik zekerheid hebben dat mijn cliënten die ook konden nakomen.

In 1926 echter sloot een nationaal reclamebureau in het oosten van de Verenigde Staten een contract af met de Nationale Vereniging van wasserij-eigenaars — er zouden grote

advertenties in de nationale vrouwenbladen worden geplaatst. Nu was het zo dat de nationale overkoepelende organisatie elk lid kon verplichten aan deze advertentiecampagne deel te nemen met ongeveer 85 procent van het budget dat elke plaatselijke wasserij redelijkerwijs geacht werd voor reclame uit te geven. Ik wist er niets van en toen de zaak al beklonken was, was het te laat. Ik was er intussen in geslaagd de omzet van al mijn cliënten te verdubbelen, soms te verdrievoudigen. Ik had een bloeiende zaak, maar voor de tweede keer werd alles onder mijn handen weggeslagen door omstandigheden buiten mijn macht.

Maar er was een reden waarom God mij mijn reclamebedrijf ontam.

Een storende dubbele uitdaging

Herfst 1926 — ik was toen 34 — was alles voor mij ingestort; ik was uitgeteld. En toen werd ik bovendien geconfronteerd met een dubbele uitdaging die mij erg dwars zat.

Wij waren negen jaar gelukkig getrouwd geweest, toen mijn vrouw plotseling de zevende dag — de sabbat — in plaats van de zondag begon te houden.

Ik was perplex en woedend. Dat was godsdienstfanatisme. Wat zouden mijn zakenrelaties wel zeggen? Maar mijn vrouw hield vol dat zij de aanwijzing daarvan in de bijbel had gevonden.

Ik kwam direct met alle mogelijke argumenten aan, maar het hielp niets.

„Maar het staat in de bijbel”, protesteerde ik, „er staat: Gij zult zondag houden”.

„Oh ja? Kun je me dan zeggen waar dat in de bijbel staat?” vroeg mijn vrouw.

„Eh nee”, antwoordde ik. „Ik ben geen bijbelkenner, mijn belangstelling en mijn studie liggen meer op het gebied van het zakenleven. Maar al die kerken kunnen het toch niet bij het verkeerde eind hebben — zij beroepen zich op de bijbel en zij houden allemaal zondag.”

„Als je mij kunt laten zien,” zei mijn vrouw met een lieve glimlach, die mij echter mateloos ergerde, „waar de bijbel het houden van de zondag voorschrijft, blijft alles bij het oude.”

Deze uitdaging kon ik niet naast me neerleggen — mijn huwelijk hing er tenslotte van af!

Het toeval wilde dat mijn schoonzusje die afgestudeerd en pas getrouwd was, mij juist in die tijd een tweede vernederende uitdaging naar het hoofd slingerde.

„Herbert Armstrong,” beschuldigde zij minachtend, „jij bent gewoon onontwikkeld! Ieder die maar een beetje onderwijs heeft genoten, weet dat het menselijke leven door evolutie is ontstaan.”

Nu was ik trots — ik had mijn studie en ontwikkeling niet verwaarloosd! Ik dacht dat ik alles van de evolutietheorie, waar ik overigens niet in geloofde, af wist, maar nu moest ik toegeven dat ik die kwestie eigenlijk nooit diepgaand had bestudeerd.

Vlak na dat „fanatieke” gedoe van mijn vrouw kwam nu deze vernederende uitdaging. Deze dubbele aanslag op mijn trots kwam vlak nadat mijn zaken voor de tweede keer de mist waren ingegaan. De slag was heel hard aangekomen en ik was volkomen gedesillusioneerd. Maar ik was vast besloten te bewijzen dat mijn vrouw en mijn schoonzusje allebei ongelijk hadden.

Getart door deze dubbele uitdaging ging ik dag en nacht studeren. Het duurde zes maanden voordat ik de betreffende bewijzen gevonden had. Maar ik ben sindsdien nooit opgehouden met studeren.

Door beide uitdagingen werd ik om te beginnen verwezen naar het boek Genesis. Het gebeurde juist in een periode waarin ik over veel vrije tijd beschikte. Met enorme concentratie stortte ik mij in de studie.

Onderzoek van de bijbel en van Darwin

Toch begon ik mijn research niet met Genesis. Eerst dook ik diep in de werken van Darwin, Lyell, Haeckel, Huxley, Spencer, Vogt, Chamberlin en More, en zelfs in de vroege weken van Lamarck met zijn theorie van het „gebruik” en „niet-gebruik” (van organen) waarmee hij vooruitliep op Darwins theorie van de „overleving van de sterkste”.

Hun theorieën klonken mij direct al overtuigend in de oren. En dat moeten zij wel zijn, anders zouden zij niet in de wereld van het hoger

onderwijs algemeen zijn aanvaard. Ik zag nu duidelijk waarom het hele onderwijs in de ban van de evolutietheorie was gekomen.

Door middel van de evolutietheorie wil de atheïst het bestaan van de schepping verklaren zonder dat er een Schepper aan te pas is gekomen.

In deze eerste fase van mijn onderzoek werd ik zwaar geschokt in mijn geloof in het bestaan van God. Ik kwam tot de ontdekking dat ik het bestaan van God zonder meer had aangenomen, omdat ik dit vanaf mijn kinderjaren had gehoord. Een tijd lang was ik totaal in de war. Was alles wat ik tot nu toe had geloofd, tenslotte slechts een verzinsel, een dwaling? Nu was ik vaster dan ooit besloten de waarheid te vinden. Mijn geest was gereinigd van alle ideeën die ik tot nu als vanzelfsprekend had aangenomen.

Van alle schrijvers over de idee van de evolutie had alleen More, ontdekte ik, de vinger op allerlei ongerijmdheden in de theorie gelegd. Desondanks stond hij toch in grote lijnen achter deze leer.

Maar nu moest ik eerst het bestaan van God bewijzen — of weerleggen. Dat betekende een lange diepgaande studie. Ik studeerde of mijn leven ervan afhing en dat was feitelijk ook zo, evenals ook mijn huwelijk ermee gemoeid was. Ik studeerde ook in de boeken die de evolutietheorie aanvochten.

Om kort te gaan, ik vond toen het onweerlegbare bewijs van het bestaan van God de Schepper en, ondanks de overmacht van geleerden die, als gevolg van hun hersenspoeling aan de universiteit, het tegendeel beweerden, het positieve bewijs dat de evolutietheorie een dwaalbegrip is. Ik smaakte zelfs de voldoening dat een vrouw die geheel doorkneed was in de evolutieleer en na haar doctoraal jarenlang aan de universiteit van Chicago en Columbia had gewerkt, moest toegeven dat ik de stam van de boom van de evolutie definitief had omgehakt. Maar evenals More, ging zij zo óp in de evolutieleer dat zij haar studie van hetgeen naar zichzelf toegaf, bewezen was onjuist te zijn, voortzette.

Ook had ik het genoeg dat mijn schoonzusje haar woorden waarmee zij mij voor onontwikkeld had uitge-

maakt, moest terugnemen. Dat streefde natuurlijk mijn ijdelheid — die had ik nog niet overwonnen.

Nu had ik bewezen dat de grote majesteitelijke God werkelijk bestaat. Maar de uitdaging van mijn vrouw zat mij nog lelijk dwars. Ik had bij het onderzoek van de evolutietheorie intussen ook het boek Genesis al bestudeerd.

Ik wist dat elke religie haar eigen heilige geschriften heeft. Na het bestaan van God te hebben bewezen was ik van plan een vergelijkende studie van de godsdiensten te maken om te zien of ook hun heilige boeken aanspraak op leergezag kunnen maken. Door welke — of misschien geen enkele — van deze geschriften spreekt God tot de mensheid?

Maar daar ik in elk geval het vraagstuk van de sabbat moest onderzoeken, besloot ik eerst mijn bijbelstudie voort te zetten.

Leerstelling na leerstelling

Ik stuitte al spoedig op de passage in Romeinen 6:23 waar staat: „Want het loon dat de zonde geeft, is de dood . . .” Ik was zo verbaasd dat ik niet verder las. „Loon” is toch iets dat men krijgt voor wat men heeft gedaan. En hier had ik een uitspraak die precies het omgekeerde betekende van wat ik, voor mijn achttiende, op de zondagsschool had geleerd.

„Hoe kan dat nou?” riep ik uit. „In de kerk heb ik geleerd dat het loon van de zonde eeuwig leven is — in een eeuwig brandende hel.”

En toen ik de rest van hetzelfde vers las, kreeg ik een tweede schok: „. . . maar de genade die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer”.

Hevig teleurgesteld vroeg ik mij af: „Maar ik dacht dat ik het eeuwige leven al bezat, want ik ben of ik heb een onsterfelijke ziel. Die hoeft mij dan toch niet meer geschonken te worden?”

Ik zocht het woord „ziel” op in een bijbelconcordantie. Tweemaal vond ik: „De ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezech. 18:4, 20).

Toen schoot mij te binnen dat ik in Genesis 2 gelezen had dat God tot de eerste mensen zei, „. . . maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage dat gij daarvan eet, zult gij *voorzeker sterven*” (vers 17).

In Genesis 2:7 (Statenvert.) staat hoe God de mens formeerde van stof uit de aardbodem en de levensadem in zijn neus blies en die mens (stof, materie dus) „werd tot een levende ziel”. Hier staat duidelijk dat een ziel fysisch is — gevormd uit stof. Het woord ziel is de vertaling van het Hebreeuwse woord „nephesh” dat in Genesis 1 ook voor vogels, vissen en zoogdieren wordt gebruikt volgens het geïnspireerde verslag van Mozes.

Later kwam ik de passage tegen waar Jezus zegt: „En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen” (Joh. 3:13). Ik zocht verder wat er over hemel en hel in de bijbel staat. Ik vond de plaats waar Petrus op de dag waarop hij de heilige Geest ontving, geïnspireerd zegt: „Want David is niet opgevaren naar de hemelen . . .” (Hand. 2:34).

Bij mijn diepgaande bijbelstudie raadpleegde ik alle bijbelconcordanties, Grieks-Engelse en Hebreeuws-Engelse lexikons, commentaren, bijbeldictionaires en godsdienstencyclopedieën. Deze laatste drie categorieën waren, ontdekte ik, het werk van geleerde, maar vleselijk denkende mannen. Zij waren echter bruikbaar, zolang het ging om historische feiten en zaken van materiële, fysieke aard. Maar ten aanzien van Gods openbaring van geestelijke kennis waren ze voor mij van weinig nut.

Voor problematische passages raadpleegde ik ook het Hebreeuwse Oude en het Griekse Nieuwe Testament met de betreffende lexica. Verder maakte ik gebruik van alle vertalingen en edities die toen, 53 jaar geleden, bestonden.

Een bijzonder unieke ervaring

Mijn studie was totaal verschillend van de manier waarop studenten van een seminarie studeren. Zij nemen op wat hen in de dogma's van hun kerkgenootschap wordt geleerd. Onderwijs is een kwestie van geheugen-training geworden. Zowel van het kind als van de volwassene wordt verwacht dat hij alles wat hem wordt geleerd, voetstoots aanneemt en in zijn geheugen prent.

Zo vroeg de onderwijzeres bijvoorbeeld op een keer een van mijn kleinkinderen: „Wie heeft Amerika ontdekt?”

„De Indianen”, was prompt het

antwoord. Verbazing bij de juffrouw.

„Maar, Larry, je weet toch wel dat Columbus Amerika heeft ontdekt?”

„Nee juffrouw, dat waren de Indianen, want zij kwamen Columbus bij zijn komst begroeten, dus waren zij er al vóór hem!”

De knaap kreeg een nul met de strenge vermaning nooit meer te vergeten dat in de geschiedenisboekjes staat dat Columbus Amerika heeft ontdekt.

Op de lagere en middelbare school en aan de universiteit word je beoordeeld op grond van geheugenwerk en het zonder vragen aanvaarden wat de leerboeken, de onderwijzer(es), docent en professor zeggen.

Voor de eerste blauwdruk van het tijdschrift „The Plain Truth” dat ik in 1927 samenstelde, zeven jaar voordat het eerste nummer uitkwam, liet ik door een kunstenaar een tekening maken van een klas met kinderen bij wie allemaal een trechter boven in hun hoofd was aangebracht. De onderwijzer was bezig uit een grote kan kant en klare propaganda in de arme hoofdjes te gieten.

Een student van een methodistisch seminarie krijgt methodistische leerstellingen en leerstof te leren. Een student aan een katholiek seminarie worden katholieke leerstellingen geleerd. Een student van een presbyteriaans seminarie krijgt presbyteriaanse dogma's onderwezen. In Duitsland krijgt een geschiedenisstudent een bepaalde lezing van de Eerste en Tweede Wereldoorlog voorgeschoteld, terwijl in de Verenigde Staten zo'n student een heel andere versie te horen krijgt.

Ik was echter speciaal geroepen door de levende God. Ik had geprobeerd precies het omgekeerde te bewijzen van wat ik duidelijk en ondubbelzinnig in de bijbel vond opgetekend. Christus leerde mij echter wat ik aanvankelijk niet wilde geloven, maar Hij was het die mij liet inzien dat het waar was.

Jezus Christus is het persoonlijke Woord van God. Hij leerde persoonlijk de eerste twaalf apostelen en de apostel Paulus. De bijbel is ditzelfde Woord van God, maar nu in druk. Dus is het dezelfde Jezus Christus die, vanaf 27 n.Chr., de twaalf apostelen leerde en 1900 jaar later, sinds 1927, ook mij.

En ik zou hieraan willen toevoegen dat ik nog steeds bezig ben met mijn studie over Gods openbaring van de waarheid. Later gebruikte Christus mij om drie universiteiten, waaronder die in Engeland, te stichten. Door voortdurende studie, door doceren en samenwerking met docenten, die één van geest waren, voor colleges theologie, is mijn geest open *gebleven*. En mijn kennis van Gods geopenbaarde waarheid is voortdurend toegenomen.

Gedurende de eerste zes maanden van mijn intensieve studie moest ik een periode van „afleren” doormaken, omdat ik steeds meer ontdekte dat wat de kerken leren, precies het omgekeerde is van de bijbelse waarheid!

Een vreugdevolle nederlaag

Dit is niet de plaats om u een uitgebreid verslag te geven van mijn diepgaande bijbelstudie die ik was begonnen om tot mijn voldoening te kunnen bewijzen dat „al die kerken toch niet fout kunnen zijn, zij putten hun leer immers uit de bijbel”. Hoofdzakelijk is voor het moment dat ik inderdaad het onweerlegbare bewijs heb gevonden dat de heilige Schrift zoals die oorspronkelijk is neergeschreven als het geopenbaarde Woord van God, op goddelijke inspiratie berust en dus op het hoogste gezag. Ook alle ogenschijnlijke tegenstrijdigheden lossen zich bij een onbevooroordeelde studie op.

Maar tot mijn grote spijt en ergernis was ik gedwongen „bakzeil te halen” wat betreft het vermeende „fanatisme” van mijn vrouw. Daar wilde ik aanvankelijk niet aan, maar ik had intussen een flinke afstraffing gekregen en ik kon niet aan de onweerlegbare waarheid ontkomen die alles wat ik had willen geloven, loochenstrafte.

Ik kan nu met de apostel Paulus zeggen dat „het evangelie hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus... Maar toen het Hem... behaagd had zijn Zoon in mij te openbaren... ben ik geen ogenblik te rade gegaan bij vlees en bloed; ook ben ik niet gegaan...” naar een theologisch seminarie, maar het Woord van God is mij door Jezus

Christus (in het gedrukte woord) geleerd (Gal. 1:11-17).

Daarom was, zoals ik al zei, de pijnlijke ervaring die ik te verwerken kreeg als gevolg van mijn diepgaande studie, uniek in het leven en de maatschappij van onze tijd. Ik ken geen enkele religieuze leider die op een dergelijke manier tot de kennis van zijn leerstellingen is gekomen. De godsdienstige leringen van deze wereld zijn niet van God. God alleen is onfeilbaar en waar!

In het voorjaar van 1927 werd ik gebracht tot een volledige schoonmaak van mijn geest. Die werd volkomen gereinigd van oude veronderstellingen en vroeger geloof — het was een zeer pijnlijk proces.

Tweemaal was een bloeiende onderneming van mij kapot gegaan en ik was ontgoocheld achtergebleven.

Daarna kwam ik tot de ontdekking dat alle godsdienstig geloof dat ik had, strijdig was met de waarheid van God, en dat dit niet alleen gold voor wat ik geloofde, maar ook voor wat de kerken verkondigden. Ik had een behoorlijke afstraffing gekregen. Ik was tot het besef gekomen van mijn eigen nietigheid en ontoereikendheid. Ik was overwonnen door de grote majesteit van God, ik was tot waarachtig berouw gekomen, maar tevens ook tot een rotsvast geloof in Jezus Christus en in Gods Woord. Ik was ertoe gekomen mij volledig aan God en zijn Woord over te geven.

Ik werd gedoopt en Gods heilige Geest opende mijn geest voor de onuitsprekelijke vreugde God en Jezus Christus te kennen — de waarheid te kennen en de warmte van Gods liefde.

Wat ik tevoren had gehaat, had ik nu lief. Verder gaan met het delven naar die goudklompen van de waarheid van Gods Woord, daarin vond ik de grootste en diepste vreugde van mijn leven. Met vernieuwd enthousiasme wierp ik mij op de bijbelstudie.

Aldus geleid vond ik de ene en enig ware Kerk van God, gesticht door Jezus Christus op Pinksterzondag van het jaar 31 n.Chr.

Ik zal u nu de zeven grote waarheden onthullen waaraan deze Kerk te herkennen is en die de lezer uit de geestelijke jungle van godsdienstige verwarring kunnen bevrijden. □

(wordt vervolgd)

KORT GEZEGD

(Vervolg van pagina 22)

hogere wet dan die van hun eigen wil, boven zich hebben, treft men ook aan in de bijbel. God is de grote Rechter en Wetgever (Jes. 33:22), die hen die onder zijn gezag staan, verplicht Gods wet te gehoorzamen. Gods wet stelt Godgegeven grenzen aan de uitoefening van menselijke macht.

Dit beginsel komt duidelijk naar voren in Gods voorschriften aan de Israëlieten aangaande de plichten van een koning. De koning van Israël moest onder Gods wet staan. Er waren allerlei dingen die Gods wet hem verbood te doen zoals „te veel paarden houden” of „te veel zilver en goud vergaren” (Deut. 17:16-17). Maar bovenal bepaalden Gods wetten dat een koning van Israël een afschrift moest laten maken van de Torah (de bijbel zoals zij toen was), in feite de grondwet van het oude Israël.

„Wanneer hij nu op de koninklijke troon gezeten is, dan zal hij voor zich een afschrift laten maken van deze wet, welke bij de levitische priesters berust... daarin zal hij lezen gedurende heel zijn leven om te leren de Here, zijn God, te vrezen door al de woorden van deze wet en al deze inzettingen naarstig te onderhouden, opdat zijn hart zich niet verheffe boven zijn broeders en hij van het gebod niet afwijke naar rechts of naar links...” (Deut. 17:18-20).

Gods woord zegt duidelijk dat leiders onder een hoger gezag staan: Gods wet. Er zijn grenzen aan hun wettelijke macht. In de huidige wereld is wetteloosheid bij hooggeplaatste personen (zie Ef. 6:12) een oorzaak van het onrecht waaronder de mensheid gebukt gaat (Jes. 59:14).

Gods regering zal weldra over de gehele aarde worden ingesteld. Gods regering is gegrondvest op Gods vaste onveranderlijke wet (Mal. 3:6: „Voorwaar, Ik de Here, ben niet veranderd”), waaraan God zichzelf heeft gebonden. In Gods wereld zal een vast wetsstelsel bestaan waardoor de mens zijn arbeid geheel kan richten op constructieve opbouwende doeleinden. Alleen al hierdoor zal een wereld van overvloed en welvaart ontstaan. □

WEER AAN DE HAND?

(Vervolg van pagina 11)

aarde en de zee zal teisteren nadat hij uit de hemel is nedergedaald (zie Openb. 12:12).

Als hier tegen het einde van dit tijdperk zoveel krachten samenspannen, welke hoop kan de enkeling dan nog koesteren voor zijn veiligheid in het aanzien van al die geweldige beroeringen waaraan onze planeet ten prooi valt? Slechts één: de bescherming welke God schenkt aan degenen die zijn wetten gehoorzamen. Hij is „voor de geringe een sterkte, een sterkte voor de arme toen hij benauwd was, een schuilplaats tegen de stortbui, een schaduw tegen de hitte” (Jes. 25:4).

Op komst: werkelijke weercontrole

Een goed klimaat is een van de zegeningen die God elke natie zou hebben gegeven die zijn wegen zou volgen en zich aan zijn regering zou onderwerpen. Hij beloofde: „Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God, en al zijn geboden . . . naarstig onderhoudt . . . De volgende zegeningen zullen alle over u komen . . . De Here zal zijn rijke schatkamer, de hemel, voor u openen om op zijn tijd de regen voor u land te geven . . .” (Deut. 28:1 -2, 12).

Nu weten wij natuurlijk dat geen enkel land zich naar Gods belofte heeft gedragen, zodat geen land het recht heeft op betrouwbare weerseizoenen te rekenen.

Maar in de wereld van morgen zal dat anders zijn. Wanneer de heftige weersomstandigheden die zich aan het eind van dit tijdperk zullen voordoen, hun vernietigend werk zullen doen, zal Jezus Christus terugkeren om de wereld te regeren. Onder zijn regering zullen alle naties gedwongen worden vreedzaam met elkaar te leven. Zij zullen zich aan de regering Gods onderwerpen. In het begin zullen er misschien enkele koppige landen zijn die „overgehaald” moeten worden om zich aan Gods heerschappij te onderwerpen. Een van de middelen om dat te doen is door goddelijke klimaatbeheersing.

Lees in Zacharia 14:16 dat alle naties die zijn overgebleven na de komende algemene slachting zich zullen richten naar Christus' rege-

ring en van jaar tot jaar naar Jeruzalem zullen trekken om het Loofhuttenfeest te vieren.

Wat nu, als sommigen van hen weigeren?

„Maar wie uit de geslachten der aarde niet naar Jeruzalem zal heentrekken om zich voor de Koning, de Here der heerscharen, neder te buigen, op hem zal geen regen vallen” (vers 17). God heeft dit in zijn macht.

Uiteindelijk zal de zegen van Gods levenswijze tot iedereen doordringen.

Als dat gebeurt zal de profetie van Ezechiël bewaarheid worden: „Ik, de Here, zal hun tot een God zijn . . . Ik zal die . . . tot een zegen stellen; Ik zal de regen doen neerdalen op zijn tijd, zegenbrengende regens zullen het zijn; het geboomte des velds zal zijn vrucht geven en het land zijn opbrengst” (Ezech. 34:24, 26 -27). □

KERNOORLOG

(Vervolg van pagina 3)

heid van een kernoorlog inderdaad bestaat dan zouden de VS hierop volledig voorbereid moeten zijn en moeten beginnen met zowel Moskou als Leningrad met H-bommen te bestoken. Zo niet, dan zal dit als een teken van zwakheid worden beschouwd door de rest van de wereld.

Zo dicht zijn wij op het ogenblik bij een oorlog die alle menselijk leven van deze planeet zou kunnen wegvagen, want wat de VS ook kunnen doen, de Sovjetunie kan het kernbommen laten regenen en zowel de stad New York als Washington vernietigen, en Chicago, Philadelphia, Houston, Dallas, San Francisco en Los Angeles, en tal van steden daar tussenin.

Wat zal het Kremlin nu besluiten?

Hun politieke motieven kennende zoals ik dat doe, denk ik dat ze domweg zullen blijven waar ze zitten — dat ze hun positie in Afghanistan tot 100% zullen verstevigen, om mogelijk zelfs wat troepen terug te trekken en verder rustig hun tijd zullen afwachten. Zoals ik eerder opmerkte zijn zij niet gebonden aan een strak tijdschema. Maar wat ik niet verwacht is dat ze al hun troepen uit Afghanistan zullen terugtrekken. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

weigering de Russen graan te leveren. Deze beide afgezanten hebben een bijzonder koele ontvangst gekregen, behalve in Groot-Brittannië. Mevrouw Margaret Thatcher, de minister-president, heeft tegen de VS gezegd: „Wij staan achter u”.

Maar kijk nu eens hoe bijvoorbeeld kanselier Helmut Schmidt in Bonn het ziet? De Russische strijdkrachten staan vlak voor zijn oostgrens en zij zouden die zonder enige waarschuwing binnen een half uur massaal kunnen overschrijden. Evenmin als de andere Europese landen beschikt West-Duitsland over een strijdmacht die zich tegen een dergelijke Russische aanval zou kunnen teweerstellen. Tot dusverre hebben de Europese naties gesteund op de Amerikaanse militaire macht om hen te beschermen tegen de Russen die vlak achter hun oostgrens staan. Het lijkt wel of men de NAVO zo'n beetje heeft afgezworen.

De heer Schmidt is een weg ingeslagen die een beetje vernederend is voor een Duitser die in Hitlers legers vocht. Hij is niet bereid zich achter de VS tegen Rusland op te stellen in het geval de Sovjettroepen de door Carter aan de Perzische Golf getrokken streep mochten overschrijden.

Dezelfde houding nemen Frankrijk, Italië, Oostenrijk en België aan. Maar zoals ik zei, dit is voor de Europese leiders een vernederend standpunt. Zij nemen het in, omdat Rusland in het kader van dit machtschaakspel nu eenmaal een grote strijdmacht heeft samengetrokken ter bedreiging van de Westeuropese naties, zoals de Sovjets ook het gebied van de Perzische Golf dreigen te betreden en te overheersen. En de beheersing van de Perzische Golf zou de Russen de controle verschaffen over het grootste deel van de wereldolievoorraad.

Nu moet men geen moment veronderstellen dat de Westeuropese leiders dit vernederende standpunt gaan innemen en dat zij zullen weigeren zich tegen Rusland op te stellen zonder hun tegenmaatregelen te nemen.

U kunt ervan verzekerd zijn dat

de Westeuropese leiders haastig en in het geheim beraadslagen hoe en hoe gauw zij zich zouden kunnen verenigen om een verenigde Europese strijdmacht in het leven te roepen zodat zij zich kunnen verdedigen, zodat zij niet langer als tammeschapen hoeven toe te geven aan Russische eisen. En wie zullen zij de schuld geven van hun vernedering en van de noodzaak om nu tot een Verenigd Europa te komen, met een gemeenschappelijke regering, een gemeenschappelijke valuta en een gemeenschappelijke strijdmacht die even groot of groter is dan die van de Sovjetunie of de VS? Zij zullen Amerika de schuld geven. En wanneer zij eenmaal sterk genoeg zijn om zichzelf waar te maken, zal er volgens de bijbelse profetie in Europa een man aan het roer komen die Groot-Brittannië zal onderwerpen, omdat het zich achter de VS heeft opgesteld om vervolgens de VS militair te straffen met waterstofbommen.

West-Europa kan zich alleen verenigen door middel van het Vaticaan. Het zal een eenheid zijn die op een kerkelijke staat berust. Zij zal niet lang standhouden, maar een onvoorstelbare verwoesting aanrichten. □

Verspreiding kernwapens

(Vervolg van pagina 14)

verancier van Brazilië dit land onder druk te zetten om het toegang te verschaffen tot de nucleaire brandstof en technologie die Brazilië van West-Duitsland ontvangt. (Verleden jaar werd een in Frankrijk voor Brazilië in aanbouw zijnde kernreactor door sabotage getroffen. Vermoedelijk was dit het werk van Israëlische agenten.)

Latijns Amerika en het Verre Oosten

Argentinië maakt snelle vorderingen met een programma van 5 miljard dollar voor de bouw van vier kernreactoren. Het wil in 1990 een opwerkingsfabriek in bedrijf hebben, en het was het eerste land in Latijns Amerika dat een kerncentrale in werking had die nu 10% van het energieverbruik van het land verzorgt.

Zuid-Korea is een andere kandidaat. Het heeft al een krachtcentrale in bedrijf en hoopt in 1982-1983 twee andere in bedrijf te nemen. Een groep Zuidkoreaanse parlementariërs heeft hun land aangespoord kernwapens te ontwikkelen in geval de Amerikaanse bescherming ooit wordt teruggetrokken. En volgens een CIA-rapport zou wijlen president Park kort voor zijn dood gepoogd hebben een opwerkingsfabriek van Frankrijk te kopen.

Ook Taiwan is een potentiële kernmogendheid. Een Taiwanese autoriteit zou hebben gezegd dat het land „binnen enkele weken” een A-bom zou kunnen produceren. Taiwan heeft een kerncentrale in bedrijf en er zijn er meer in aanbouw.

De volgende kernoorlog

Waar men vooral bang voor is, is dat de proliferatie van kernwapens landen in de verleiding zal brengen ze in te zetten in lokale conflicten. Wanneer een land weet dat zijn buurman over kernwapens beschikt, maar zelf niet in staat is een verrassingsaanval te verwerken en toch nog terug te slaan, zou het onder een ongelooflijk zware druk komen om zelf als eerste toe te slaan. En dat zou tot een plaatselijke kernoorlog leiden!

De bijbelse profetie voorspelt dergelijke kernoorlogen — in het Midden-Oosten. Jesaja spreekt over gebieden in Moab (het moderne Jordanië) die „verwoest en verdelgd” worden (Jes. 15:1). En Jeremia spreekt in buitengewoon beeldende taal over een mogelijke kernaanval op de Ammonieten (modern Jordanië):

„Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des Heren, dat Ik aan Rabba der Ammonieten krijgsgeschreeuw zal te horen geven, en het zal tot een woeste puinheuvel worden en zijn onderhorige plaatsen zullen met vuur verbrand worden . . .” (Jer. 49:2).

En Ezechiël geeft deze schildering van een komende nucleaire slachting, ergens ten zuiden van Jeruzalem:

„Mensenkind, keer uw gelaat naar het Zuiden . . . en zeg tot het woud van het Zuiderland: Hoor het woord des Heren: . . . zie, Ik steek een vuur in u aan, dat elke groene boom en elke dorre boom in u zal verteren. De laaiende vlam zal niet uitdoven, maar

van het zuiden tot het noorden zullen alle aangezichten erdoor verzengd worden” (Ezech. 20:46-47).

Deze profetieën worden bevestigd door een passage over nucleaire proliferatie in de *Los Angeles Times*:

„Zij (die een studie maken van het kerntijdperk) zeggen dat de grootste bedreiging zal komen van de kant van kleinere naties, die nog maar kort in het bezit van de bom zijn — en wel van diegenen, die hun haatgevoelens jegens hun vijanden laten prevaleren boven de gevolgen. Met andere woorden: het Midden-Oosten.” Die opvatting vindt steun in de woorden van de gewezen Britse minister-president James Callaghan, die verklaart dat het Midden-Oosten het deel van de wereld is waar meer nucleaire technologie opeengehoopt is dan waar dan ook — afgezien van de grootmachten. En het is een van de meest onstabiele zones van de wereld. Een bangstigende toestand!

De wortels van het kwaad

De bijbel maakt duidelijk dat de te verwachten nucleaire slachtingen het resultaat zijn van de zonde: „. . . want de zonde is de wetsovertreding” (1 Joh. 3:4, *Leidse vert.*). Alle naties en volkeren hebben gezondigd (Rom. 3:9), en een uitgebreide nucleaire proliferatie zal op den duur de gehele wereld beïnvloeden.

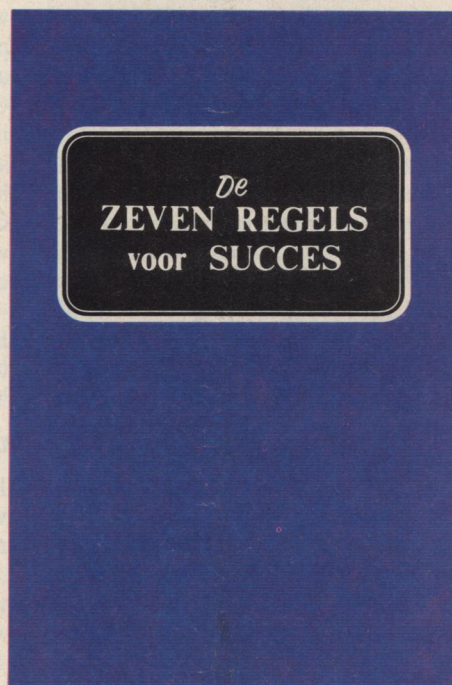
„Hij (God) regent op de goddelozen vurige kolen en zwavel, schroeiende wind is het deel van hun beker” (Ps. 11:6).

Maar zonde, de wortel van het wereldkwaad, zal onder de weldra komende regering Gods terneer worden geworpen. Alle naties zullen gedwongen worden in vrede en harmonie met elkaar te leven, volledig gespeend van oorlogstuig. In Gods wereld zal er geen angst zijn voor verbreiding van kernwapens. Er zal geen vrees bestaan voor de een of andere krankzinnige, ambitieuze dictator die ons met massale vernietiging bedreigt om zijn persoonlijke eerbijde te bevredigen. In Gods wereld zal „geen volk tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren”. (Micha 4:3).

Een schitterende toekomstverwachting! □

De Zeven Regels Voor Succes

En de oorzaken van geldzorgen, armoede en tegenspoed.

WAT IS SUCCES EN HOE VERKRIJGT U HET?

Succes komt niet zo maar. Succes komt pas door het opvolgen van zeven grondregels. Regels die geluk, welzijn en zekerheid verschaffen. Zonder die zeven wetten heeft niemand ooit echt succes verkregen. Toch kent bijna niemand ze.

Er bestaat heus een reden waarom zovelen in het leven falen. Vierenvijftig jaar research bracht dit aan het licht. Er bestaat geen belangrijkere kennis in het leven dan deze regels. We zouden dit onbetaalbare geheim graag aan u doorgeven, zonder dat het u

iets kost.

Ambassador College heeft deze regels in een fraai boekje afgedrukt. Het is niet te koop en het wordt uitgegeven als een educatieve bijdrage in het algemeen belang. Schrijf vandaag nog om dit interessante boekje. Het is gratis.

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)